Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 111. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го ЧЕРВНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 13, 1981 No. 111. VOL. LXXXVIII

МИКОЛА ПЛАВ'ЮК — ПРЕЗИДЕНТ СКВУ В ДЕТРОЙТІ

Детройт, Мич. (В. Папіж). — На запрошення Метрополітального Відділу УККА, в суботу, 30-го травня сюди прибув Микола Плав'юк — призидент Світового Конгресу Вільних Українців. Його ціллю було: зустріч з громадянством, щоб поінформувати його про значення СКВУ, як всеукраїнської репрезентації поза межами України, та про його дії на міжнародному форумі.

Вранці на Метрополітен летовищі Президента СКВУ зустріла громадська делеґація. Згодом, у товаристві інж. Василя Колодчина, містоголови Метрополітального Відділу УККА, Микола Плав'юк відвідав цілу низку установ.

В українознавчій школі Президента зустріли: інж. Данило Березовський, голова т-ва „Рідна Школа"; Остап Квітковський, директор українознавчої школи, та Ігор Іваницький, голова Батьківського комітету. Дануся Феденко, учениця XI кляси, привітавши гостя, представили його разом зібраним учням. В короткому слові до учнів М. Плав'юк підкреслив значення українознавчих предметів, якими вони збагачують знання й тим самим можуть пишатися, що вони вивчають історію та культуру українського народу, з якого самі походять.

Чергою Президент СКВУ склав візиту о. Бернардові Панчукові, ігуменові ЧСВВ і пароховi церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Гемтремку. О. ігумен Б. Панчук прийняв гостя сердечно. Оглянувши церкву, М. Плав'юка мав розмову з о. Панчуком на тему церковних і суспільно-господарських справ. Згодом, переїхавши до торговельного осередку „Українського села". Президент відбув коротку розмову в бюрах кредитівки „Самопоміч" з членами дирекції, виявляючи в ній належне зацікавлення українською кооперацією. М. Плав'юк оглянув теж мистецькі експонати в галерії Е-Ко, деякі крамниці в тому осередку та сусідній будинок Українського Культурного Центру.

Ввечорі, в залі церкви св. Йосафата у Воррені, відбулася зустріч М. Плав'юка з громадянством. Д-р Антін Жуковський, голова Метрополітального Відділу УККА, привітавши шановного гостя та понад 200 зібраних учасників, попросив о. Д. Височанського відкрити зустріч молитвою. По молитві інж. Василь Колодчин вступним словом представив Президента СКВУ присутнім.

Запрошений до слова Микола Плав'юк вказав на зрілість української спільноти поза межами України, як інтергральної частини української нації, що зуміла об'єднатися в один репрезентаційний центр — СКВУ, який вже 14 років успішно працює для української визвольної справи.

СКВУ у своїх діях поєднує три засадничі елементи, а саме: ненарушує основних засад об'єднаних

Микола Плав'юк

громад у країнах поселення, координуючи їхні дії; використовує прихильність кіл політичного світу й тим чином видвагає українську проблематику на міжнародну політичну арену; вдержує та плекає духовий зв'язок з Україною.

Насвітлюючи дії української спільноти в країнах вільного світу, М. Плав'юк коротко зупинився над Австралією, яку недавно відвідав. Він подивляв зусилля тамошньої 37-тисячної громади, яка побіч видавничої діяльности зуміла коштом 200 тисяч долярів привезти на свій терен 45-членну Капелю Бандуристів, щоб через неї бути в духовому зв'язку з рештою української спільноти в діяспорі.

Далі доповідач вказав на динамічну діяльність української спільноти в ЗСА, яка побіч різних корисних починів завершила їх створенням Гарвардського українознавчого центру. Аналогічно до ЗСА, Канада створила Український Науковий Центр у Торонто.

За минулих 20-30 років українська спільнота видала численних науковців, професіоналістів і фахівців різних суспільних галузів, які займають не рідко високі позиції у всіх можливих секторах країн свого поселення. Вони своїми діями змінюють опінію західнього світу про Україну.

СКВУ має свої представництва в різних комісіях Об'єднаних Націй: в Юнеско, Комісії прав людини та в інших. Його інформаційне бюро офіційно зареєстроване. Через те відбувається широка інформація делеґацій держав-членів ОН. Періодично видається 150 публікацій про Україну для згаданих делеґацій. Часті атаки на СКВУ з боку совєтського представництва в ОН в українських підсовєтських часописах збільшують попит на наші інформації.

До найбільш успішних акцій СКВУ на міжнародному форумі в останніх часах треба віднести дії українського представництва на Мадридській Конференції. Успіх українців полягав у тому, що наші дії були зсинхронізовані з голосом українського народу в Україні.

СКВУ, маючи мандат українських політичних в'язнів заступати Україну на міжнародному форумі (наданий 1979 року), а до того маючи у своїй делеґації речників руху спротиву в Украї-

(Продовження на ст. 5)

Р. Рудницький виїжджає у світове турне

Янгставн, Огайо. — Відомий піяніст-віртуоз Роман Рудницький приготовляється до вже третього концертового турне довкола світа, що триватиме три місяці, і в якому буде 38 концертів.

Турне почнеться 10-го червня на острові Тагіті, де Р. Рудницький матиме свій, вже другий на цьому острові, концерт. Після короткої зупинки на острові Раратонга і в Новій Зеляндії Р. Рудницький перебуватиме шість тижнів у Австралії, де він матиме 18 речиталів у містах: Сіднею, Мельборні, Аделайді і у менших містах.

В серії цих концертів будуть його перші повні концерти для українців в Австралії — в Аделайді 4-го липня, в Мельборні 10-го липня і в Сіднею 12-го липня. Ці концерти влаштовує Союз Українок під головуванням Ліди Гаєвської-Оенес.

Згодом піяніст Рудницький награє дві програми для радіо в Сінґапурі. У серпні піяніст матиме концерти на кораблі „Оріяна", який відпливе з Англії. Цей корабель відвідає Грецію, Єгипет, Морокко, Італію й інші країни та острова.

Це турне Р. Рудницького закінчиться 11-го вересня концертом у Рамсґайт, Англія.

РІЧНІ НАРАДИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС ДОБІГАЮТЬ ДО СВОГО ЗАВЕРШЕННЯ; ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ ПРОХОДИВ ПІД ЗНАКОМ ВІДНОШЕННЯ УНСОЮЗУ ДО УККА

Члени Головного Уряду УНС пані: головна радна Галина Олек, головна радна Текля Мороз, головний касир Уляна Дячук, заступниця головного предсідника Марія Душник, головна радна Анна Гарас, почесні члени ГУ — Марія Чучман, д-р Анна Чопек і Ґеновефа Жеребняк.

Союзівка. — Четвертий день річних нарад Головного Уряду Українського Народного Союзу був майже весь присвячений відношенню УНС до Українського Конгресового Комітету Америки, яке заіснувало в наслідок XIII Конгресу Українців Америки.

Під час ранішньої сесії в четвер, 11-го червня, закінчено відповіді звітодавців у справі УНС-УККА, що їх дали на раніше поставлені запити: головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, головний організатор УНС Василь Оріховський, головний секретар Володимир Сохан, голова Контрольної Комісії д-р Богдан Футей, головний радний Аскольд Лозинський, головний контролер проф. д-р Богдан Гнатюк і вкінці — головний предсідник д-р Іван Флис.

В дискусії над справою УНС-УККА взяли участь майже всі учасники нарад, які в різний спосіб оцінювали XIII Конґрес, участь у ньому делеґації УНС, вихід зі залі нарад, рішення Екзекутиви УНС під час і після Конґресу, створення Комітету для Правопорядку в УККА і ролю УНС в ньому, переговори з представниками УККА тощо.

В кінці дискусії, в якій часто-густо приходило до гострої виміни думок, головний радний Анатолій Дорошенко запропонував резолюцію, в якій Головний Уряд УНСоюзу схвалює рішення Головного Екзекутивного Комітету під час і після XIII Конґресу Українців Америки, та закликає Головний Екзекутивний Комітет діяти дальше у співпраці з організаціями-членами Комітету за Правопорядок в УККА, у намаганні привернути єдність у громаді та робити такі рішення, які він — Головний Екзекутивний Комітет — уважатиме за відповідне.

Ведучий сесією цього дня заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась зарядив тайне голосування на вимогу голови Контрольної Комісії д-ра Богдана Футея. Вислід голосування: 15 — „за", 11 — „проти".

Після голосування головний радний д-р Аскольд Лозинський склав заяву, що ті члени Головного Уряду, які голосували проти резолюції, створюють „Комітет за Правопорядок в УНС", вишлють відповідну заяву до „Свободи" і до інших газет, якщо „Свобода" її не опублікує, і заповів наради цього Комітету вже на наступний день, тобто на п'ятницю, 12-го червня.

Після голосування над резолюцією і перед проголошенням висліду цього голосування короткий звіт про стан УНСоюзу подав актуарій УНС Джеймс Ирда (James Urda).

На початку пополудневої сесії інж. Степан Куропась, голова Об'єднання Сеньйорів УНСоюзу, представив тричленну делеґацію Об'єднання Сеньйорів — голову мґра Миколу Аврамчука, його заступника д-ра Романа Барановського і касира Марію Марцюк-Герус. У своєму слові до учасників нарад мґр М. Аврамчук крім привіту висловив побажання сеньйорів, щоб УНСоюз причинився до побудови будівлі для сеньйорів на Союзівці і доложив всіх старань для здійснення цього важливого проєкту вже в найближчому майбутньому.

Увечорі цього дня відбувся традиційний бенкет з участю деяких запрошених гостей. Як і в минулих роках, учасників бенкету знаменито забавляв різноманітними дотепами інж. С. Куропась. До нього долучилися головна радна Текля Мороз і почесний член Богдан Зорич.

Арабська ліґа пропонує дипломатичні санкції

Багдад, Ірак. — Тут відбулася нагло скликана пленарна сесія Арабської ліґи з однією справою на денному порядку, а саме — ізраїльським налетом на нуклеарний реактор Осірак під Багдадом і його комплетним знищення. Всупереч деяким сподіванням арабські держави задоволилися схваленням постуляту санкцій, зверненням до ОН схвалити глобальні „зобов'язуючі всіх санкції", а до ЗСА — зверненням вплинути на припинення ізраїльського „експансіонізму та агресії".

Зовсім іншу поставу зайняв лідер Лівії Муаммар Каддафі, який висунув вимогу комплетного знищення Ізраїля. Він сказав: „Ми заявляємо світові, що існування Ізраїля є суперечне з безпекою арабської нації. Тому арабська нація не акцептує факту існування Ізраїля. Ізраїльський реактор мусить бути знищений силою ." Йдеться про атомові споруди в Дімоні у пустелі Неґев.

Арабська ліґа, протилежно до вимоги Лівії, схвалила відповідне до ситуації звернення і вирішила вислати спільну делеґацію арабських країн до ОН, яка повинна взяти офіційну участь у засіданнях ОН, присвячених справі ізраїльського налету. У своєму зверненні Арабська ліґа взагалі не говорить про будь-які мілітарні протизаходи, одначе в сприятливих умовах вона може змінити свою вимогу. Окрему увагу присвятила конференція Арабської ліґи іраксько-іранському конфліктові. Конференція звернулася до обидвох воюючих сторін, щоб вони якнайскорше закінчили конфлікт, бо, як каже звернення: „Продовження війни між Іраком і Іраном впливає неґативно на арабську націю і в великій мірі обмежує можливості арабських країн змобілізувати свої сили проти сіоністського ворога. Немає сумніву, що ізраїльський рейд проти Іраку використав атмосферу тієї війни".

Міжнародні засоби масової інформації звертають увагу на те, що хоч конференція в Баґдаді була на рівні міністрів закордонних справ, не всі арабські держави вислали на неї своїх міністрів закордонних справ. Єгипетського представника взагалі не було, бо пленум Арабської ліґи суспендувало єгипетське членство в ній після заключення мирового договору в Кемп Дейвиді. Делеґацію ліґи до ОН очолять секретар ліґи Чеддлі Клібі, міністри закордонних справ Альжиру та Кувейту.

Криза в партійних колах Польщі поглиблюється

Варшава, Польща. — У зв'язку з ультиматумом, що його надіслав польським партійним і урядовим лідерам уряд Совєтського Союзу, погрожуючи навіть військовою інтервенцією держав Варшавського Пакту, які нібито хочуть забезпечити в Польщі військові інсталяції, в останньому часі криза в польських партійних колах значно поглибилась.

Польське офіційне пресове агенство повідомило, що перший секретар Польської Об'єднаної Робітничої (комуністичної) партії Станіслав Каня формально признався, що він отримав совєтську ноту та що ця справа буде розглядатися на засіданні Центрального Комітету компартії. Уже під час самого розгляду справи, Каня, зреферувавши своїм колеґам вимоги і погрози совєтського уряду заявив, що Кремль має право реаґувати з тривогою на розвій подій у Польщі. Виступ Кані, який, очевидно передавано на телебаченні, був, до речі, першим офіційним підтвердженням совєтських погроз, до яких на Заході спочатку поставилися з недовір'ям, а навіть із скептицизмом.

Виглядає, — кажуть численні західні дипломати і політичні спостерігачі, — що внутрі компартії йде гостра боротьба за владу. Тадеуш Ґрабскі, мабуть, найбільш безкомпромісовий член польської компартії, член Політбюра, виголосив на вечірній сесії нарад Центрального Комітету в середу, 10-го червня довгу промову, у якій виразно і недвозначно вимагав усунення з посту першого секретаря Станіслава Каню. І знову ж польське офіційне пресове аґенство передало промову Ґрабского у якій, до речі, говориться, що Політбюро, тобто компартія і уряд Польської Народної Республіки під керівництвом Кані не зможуть розв'язати існуючої у Польщі кризи.

У промові Ґрабского було чимало елементів раніших атак на Каню так званого катовицького форуму, який брав під обстріл не тільки Каню, але також теперішнього прем'єр-міністра Войцєха Ярузельского.

Інший партійний функціонар і член Політбюра Казімєж Барціковскі виступив в обороні Кані і заявив, що теперішній курс компартії є найліпший для польського народу і він відповідає його бажанням.

Зудар між так званими „реформістами" і „реакціонерами в компартії, викликав гостру реакцію у членів обидвох сторін. Дорадник у політичних справах Зиґмунд Рибіцкі тому запропонував перервати на кілька годин наради пленуму ЦК, щоб дати можливість Станіславові Кані приготуватись до відповіді Ґрабовскому. Становище Кані також підтримав віцепрем'єр Мєчислав Раковскі.

Поінформовані особи твердять, що Совєтський Союз домагався також пересування реченця з'їзду ПОРП, бо СССР, очевидно, боїться, що найвищий форум компартії апробує дотеперішні реформи, а тоді вже нічого крім військової інтервенції не залишиться.

Становище до подій зайняв також Крайовий Комітет профспілки „Солідарносьць", який гостро скритикував ноту уряду СССР, назвавши її вмішуванням у внутрішні справи суверенної держави. Крім того керівники профспілки звертають увагу, що джерелом кризи в Польщі не є, як дехто думає, „пересадний лібералізм Кані, але брак ініціятиви цілого партійного апарату, в тому числі тих, хто сьогодні береться критикувати теперішніх керівників.

Папа Іван Павло II закликає до єдности

Рим, Італія. — Папа Іван Павло II, пригадуючи перші часи нерозділеного християнства, закликав всіх вірних до християнського об'єднання та співпраці між різними галузями християнства. Цей заклик проголосив Святий Отець з нагоди відкриття зібрання церковних достойників, які приїхали з різних частин світу на цей екуменічний збір.

Кардинали, православні патріярхи, архиєпископи і єпископи вислухали з напруженою увагою цього заклику, який передано мікрофоном. Святий Отець згодом прибув на короткий час на зібрання і особисто поблагословив всіх учасників.

Промова Папи відзначила 1600-ту річницю Синоду в Константинополі в 381 році, коли 150 єпископів вирішили цілий ряд спірних доктринальних проблем, включно із встановленням божества св. Духа.

„Ми пориваємося до єдности з новим запалом у цьому дні, який нагадує нам неподілену Церкву", — говорив Папа і закликав до поширення діялогу між Католицькою і Східньою Православною Церквами, які розділилися в 1054 році через питання папської зверхности.

В зібранні беруть участь представники Грецького Православного Патріярха Димітріоса.

ОПЕК не реаґуватиме на летунську атаку Ізраїля в Іраку

Женева, Швайцарія. — Арабське нафтове ембарго після невдалої арабсько-ізраїльської війни 1973 року викликало побоювання, що після летунського налету Ізраїля на атомові споруди в Іраку і їхнє тотальне знищення арабські продуценти нафти можуть знову застосувати ту саму методу. Одначе з міжнародних нафтових кіл повідомляють, що такої небезпеки тепер немає. Так само світовий нафтовий ринок прийняв ту вістку зовсім спокійно й не зареаґував на неї підвищкою ціни або значнішим закупом нафтової ропи на вільному ринку.

Одначе ту ситуацію зразу змінив би вибух війни на Далекому Сході. Видавець Петролеум Інтеллідженс Віклі" Ванда Яблонська зхарактеризувала той стан коротко: „Ми мусимо усвідомлювати собі, що пересичування нафтового ринку не є вічним. Воно може бути виеліміноване протягом однієї ночі вибухом збройного конфлікту на Близькому Сході". Ембарґо 1973 року було фактично звернене проти ЗСА та інших промислових країн за їхнє постачання зброї й амуніції у війні 1973 року. Головним ініціятором у тому був Єгипет, який звинуватив ЗСА у тому, що американські достави дали перевагу Ізраїлеві, й він не програв цієї останньої в черзі ізраїльсько-арабської війни.

Вправді представники Кувейту поставили вимогу нафтового бойкоту проти ЗСА та відтягнення грошових фондів із американських і західніх банкових інституцій, але ця вимога покищо не викликала значнішого відгомону. Рішення в цій справі в руках речників Савдійської Арабії. А керівні кола Савдійської Арабії не хотять міжнародного загострення спеціяльно в теперішній делікатній ситуації; пов'язання господарських відносин арабських країн зі західніми промисловими пішло так далеко, що неґативні явища в західній господарці негайно відчутні в арабських країнах, особливо в Савдійській Арабії.

Проти ембарґа промовляють також великі нафтові резерви в посіданні великих нафтових компаній. Ембарґо арабських країн значно зменшило б доплив нафти на світові ринки, але воно не припинило б того допливу. Навпаки, інші продуценти мабуть збільшили б свої достави. У зв'язку з тим деякі нафтові й політичні експерти передбачають, що запровадження нового ембарґа в доставах нафти спричинило б розпад ОПЕК, на існуванні якого залежить арабським державам.

В Америці

В ЗВ'ЯЗКУ З НОВИМИ ОБМЕЖЕННЯМИ Уряду для студентів вищих шкіл, які бажають дістати федеральну позичку на продовжування своїх студій, близько одного мільйона студентів такої позички не дістануть, бо ухвалено новий законопроєкт, що якраз розглядався цього тижня в Конґресі, у середу 10-го червня. Демократичний конґресмен з Вестчестерської виборчої округи Пітер А. Пейсер назвав цю ухвалу і цей день дуже драматичною назвою: „День Перл Гарбору для освіти в З'єднаних Стейтах Америки".

ВЕЛИКІ ЗЛИВИ навідали цього тижня стейт Пенсильванію і наробили тут шкоди на мільйони долярів, порозмивавши багато шляхів. Вода в кожній річці в цьому стейті досягла рівня повені.

НАМАГАННЯ КОНҐРЕСУ вплинути на три телевізійні мережі в Америці, CBS, NBC і ABC, щоб вони не спішилися в день виборів Президента проєктувати свої здогади завчасу, кого вже з кандидатів можна уважати вибраним на чоло країни на підставі компюторських передбачень, хоч у західніх стейтах все ще проходить сам процес голосування, — здається буде зведене нанівець сильним спротивом цих трьох телевізійних мереж, президенти яких уважають, що таке обмеження проєктованим законом надавати подібні вістки є переступом проти Американської Конституції, тобто — її Додатку про свободу слова.

У світі

ДОТЕПЕРІШНІЙ ПРЕМ'ЄР ІТАЛІЇ, який тепер виконує тимчасово ті самі функції після резиґнації цілого уряду, Арнальдо Форляні зрезиґнував з даної йому місії зформування нового уряду. Він склав резиґнацію після того, коли дві партії, які дотепер входили до урядової коаліції, а саме — соціялістична й республіканська відмовилися від участі в уряді. Проводи обох партій вимагали, щоб призначений на прем'єра, а тепер виконуючий обов'язки прем'єра Форляні, розв'язав масонську льожу П-2, через яку постав великий скандал в Італії. Форляні відмовився від цього, доки не отримає звіту спеціяльної комісії для цієї справи. Додатковою комплікацією є факт, що лідер соціялістів Пєтро Льонґі був на листі членів тієї льожі під ч. 2223 і до часу виявлення списка льожі заперечував свою приналежність до неї. Після резиґнації з місії створення нового кабінету Форляні, президент Італії Сандро Пертіні передасть ту місію лідерові республіканців Джіованні Спадоліні.

УРЯД ІРАКУ, після збомблення ізраїльськими літаками атомових споруд під Багдадом, склав обіцянку побудувати такий новий комплекс. Новий комплекс мусів би бути на зовсім новому місці й бути побудованим новими методами та в новій формі. Давні споруди — не лише знищені до тла, але й виявляють, — як сказав Жак Рімбо, французький працівник тих споруд і свідок летунської атаки, — „приголомшуючу перфектність у націлюванні бомб, які знищили центральний будинок, перемінивши його в порох, а так само самий нуклеарний реактор, захисну споруду проти радіяції тощо". Рімбо, який є спеціялістом у атомовому будівництві, заявив, що перед побудовою нового такого комплексу треба було б повністю зруйнувати — старий й вивчити всі деталі бомблення. Рімбо також підкреслив, що ізраїльські літаки надлетіли в перфектно визначеному часі, коли всі робітники опустили побудову; військова охорона, протилетунські батерії та ракети були зовсім не приготовані і ізраїльтяни виконали акцію та відлетіли без перешкод.

ВІСІМ ІРЛЯНДЦІВ, підозрілих у приналежності до ІРА, втекли з тюрми в Бельфасті. Всі вони були озброєні пістолями, які їм перепачковано зі світу. Під час утечі вони поранили двох в'язничних сторожів, які намагалися їм перешкодити, але згідно з приписами не мали при собі зброї. Під тюрмою, яка є в центрі Бельфасту, столиці Північної Ірляндії, вони вскочили до авта, що на них уже чекало.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Страх Европи перед війною

Недавно, відомий колюмніст „Ню Йорк Таймсу", Флора Лювіс, написала статтю про страх европейських народів по обох сторонах залізної заслони перед евентуальною майбутньою війною, яка, на їх думку, прийде раніше чи пізніше. В результаті, зростає в Европі дух зневіри і невтралізму, та навіть певні тенденції до „фінляндизації" континенту. А це все викликає тривогу перед страхіттям війни поміж ЗСА і СССР, яка на думку европейців — неминуча.

Ініціятиву ЗСА зміцнити свою оборонну спроможність та не дати себе перехитрити Мoквою, що розбудовує свої сухопутні, морські і повітряні збройні сили далеко поза межі законної оборони, европейці сприймають як ознаку, що Америка приготовляє нову війну. Саме під цим кутом европейці розуміють кожний вислів президента Реґена, державного секретаря Гейґа і секретаря оборони Вайнберґера.

Наприклад, А. Гейґ мав заявити, що Захід повинен молитися за довге життя Брежнєва, який не хоче війни, бо на випадок його смерти, нові совєтські провідники, більшість яких не пам'ятає останньої війни, є більше схильні кинути виклик Америці за остаточне панування над світом.

Европа знає, що її рятунок лежить в американській мілітарно-економічній силі, як теж свідома цього, що психічно та в аспектах культури і цивілізації Европа є куди ближча до Америки, як до Совєтського Союзу. Але Европа рівночасно знає, що на території континентальної Америки, від часів Американської Громадянської війни (1861-1865), не було справжньої війни.

Без огляду на це, чи евентуальна третя світова війна поміж ЗСА і СССР буде атомовою чи конвенційною, Европа, яка щойно закінчила відбудову континенту, знищеного Другою світовою війною, буде тереном майбутньої війни. Европейці теж знають, що навіть, якщоб в майбутній війні не дійшло до вжиття атомової зброї, то все ж таки більші зудари поміж двома велетнями — ЗСА і СССР - наступлять в Европі.

Під час Другої світової війни майже всі держави Західньої Европи, за винятком Еспанії, Портуґалії і Швайцарії та на півночі Швеції — окуповано і знищено. Це саме, на думку европейців, станеться і в майбутньому, якщо б прийшло до американсько-совєтського воєнного зудару.

Для великої частини европейського населення — війна-це питання родин та безпосереднього існування, як нації чи держави. Для европейців — це питання не являє собою певних абстрактних понять ідеології, вищости чи вияву волі великих потуг: для них війна — це питання залишитися у живих.

Ці психологічно противоєнні тенденції уже вповні наглядні в Західній Німеччині, Голляндії, навіть у Великобританії.

Очевидно, европейці замало обзнайомлені з американською ментальністю, якщо вони можуть думати, що Америка, прагне війни. Якщо Уряд ЗСА говорить про безпеку Заходу, то в першу чергу тут мова про Західню й Центральну Европу, які споріднені з Америкою етнічно-культурними вузлами, довгою традицією та спільними інтересами. Протягом двох ґенерацій Америка двічі взяла участь у світових війнах, у яких вона була рішальним силовим чинником у перемозі над центральними Державами в час Першої світової війни, і Держав Осі (Німеччина, Італія й Японія) під час Другої світової війни. Без рішальної і всесторонньої американської допомоги й активної участи, Европа ніколи не була б спромоглася на перемогу. Це мусять знати европейські провідники, як це теж знають американці.

Різниця в тому, що сьогодні Америка не є країною, якою вона була в 1945 році. Із-за різних впливів — домашніх і закордонних — Америка сама мілітарно послабла, в той час, коли Совєтський Союз, за допомогою Заходу, зріс у велику мілітарну потугу, що загрожує не тільки самій Европі, але й ЗСА і решті світу.

Москва знає, що ЗСА можуть скоро висунутись на чоло першої потуги світу, і тому вона робить різні заходи, щоб перешкодити Америці у відновленні давньої сили. Уряд Реґена старається привернути Америці давню мілітарну потугу, а це повинні зрозуміти европейці, бож спасення Европи саме від цього залежить.

В СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ, після дворічної проби, в усіх стейтових судах дозволено з середи, 10-го червня, уживати звукозаписувачі й телевізійні камери й фотоапарати для кореспондентів засобів масової інформації, за винятком судів малолітніх порушників законів. Цей стейт стане 30-им таким американським стейтом, де діє такий дозвіл. Інші стейти дозволяють за дозволом судді тільки частинний „кавередж" судів і тільки вже після переведення слідства. А, наприклад, стейт Коннектикат взагалі забороняє в судах всілякі приладдя для записування чи знімання перебігу суду.

Петро Стерчо

ЗА ПРИВЕРНЕННЯ ЗРІЗНИЧКОВАНОЇ ЄДНОСТИ В УККА

Саме минає сім місяців від XIII Конґресу Українців Америки, який закінчено найглибшим розбиттям найширше сконсолідованого українського суспільно-громадського життя від часів заснування Українського Конґресового Комітету Америки в 1940 році. Такої широкої репрезентації різних українських товариств, організацій та установ у керівних органах УККА, яка заіснувала була від 1979 року, фактично ніколи в минулому не було. Наступила вона у висліді наполегливих і довготривалих намагань відповідальних громадських діячів від часу деконсолідаційного IX Конґресу. Тож, на об'єднання в Централі УККА всіх українських самостійницьких і соборницьких сил, яке існувало в дні відкриття XIII Конґресу, треба було зусиль повних десять років! — Невже ж і після цього останнього Конґресу треба буде змарнувати аж десять або й більше років на привернення консолідації в УККА?

Не маю бажання „доливати оливи" до і так аж надто розпалених пристрастей навколо існуючої деконсолідації в УККА. На впаки, вважаю своїм обов'язком забрати голос, щоб, з Божою допомогою, шукати виходу з існуючого тупику. Тим більше, що таки зараз після XIII Конґресу одна газета назвала мене, поруч ред. Антона Драгана, Ярослава Гайваса, Івана Кедрина-Рудницького та Івана Дурбака, одним із „батьків народу", які затривожені розбиттям в УККА. Мовляв, у минулому ми всі в різних статтях обстоювали думку, що так структура, як і цілі й завдання УККА такі, навколо яких можуть об'єднатися усі українські самостійницькі й соборницькі сили в Америці. Якщо б я у це не вірив, то не забирав би голосу в справах УККА взагалі! У цій статті не вважаю за відповідне заторкувати специфічних обставин у Відділі УККА у Філядельфії, що його маю обов'язок очолювати.

Про причини розбиття на XIII Конґресі написано дуже багато. Не збираюся заторкувати цих справ, хоч і не був я там лише пасивним обсерватором. Натомість почуваюся до обов'язку звернути увагу на те, що існують познаки, що розбиття організованого українського суспільно-громадського життя прямує до поглиблення, а не до злагіднення. І з цього приводу немає причини радіти жадному відповідальному суспільно-громадському діячеві, жадному щирому українцеві! Читали ми в пресі про дві невдалі зустрічі представників Комітету за Правопорядок в УККА з діячами теперішніх керівних органів Централі УККА. Вони до нічого не довели...

Останній „Комунікат Комітету за Правопорядок в УККА" інформує, що „розглянувши докладно ситуацію, Екзекутива Комітету за Правопорядок в УККА прийшла до висновку, що з уваги на безперспективність дальших переговорів з діячами Визвольного Фронту в справі полагодження кризи в УККА, треба почати кроки для створення нового керівного центру організованого життя нашої громади". У відповідь на це „Обіжник УККА" з 29-го травня ц.р. твердить: „На протязі 40-річного існування й діяльности УККА, в його структурі виникали різні труднощі, але можна було завжди знайти шляхи для полагодження конфліктів і збереження УККА верховною репрезентацією української спільноти у ЗСА", і продовжує „Треба сподіватися, що коли принишкнуть емоції і верх візьме розсудливе державницьке розуміння інтересів визвольної справи та української спільноти в Америці, — і цим разом буде знайдений шлях для полагодження розходжень і продовжування спільної праці всіх українських самостійницьких сил у системі УККА".

Треба додати, що у зв'язку з розбиттям у Централі УККА перекидається також розбиття на терен СКВУ, бо в системі СКВУ організація організацій Америки має ключове становище. Не диво, отже, що Комітет за Правопорядок в УККА висловив своє рішуче застереження до тих змін, які теперішні діячі УККА намагаються впровадити також у Президії та Секретаріяті СКВУ. Тож, конфлікт поглиблюється, а не злагіднюється! Усім цим затривожені не тільки секулярні „батьки народу", але й щиро й оправдано затривожені також Ієрархи Українських Церков. Таке затривоження висловив не лише Голова Української Православної Церкви — Владика Митрополит Мстислав, але і Митрополит Української Католицької Церкви — Владика Степан, як це подавала „Америка" у звідомленні з візити представників Екзекутиви УККА в Митрополита Степана Сулика.

Очевидно, це занепокоєння високих Ієрархів Українських Церков, що його поділяє велика більшість відповідальних суспільно-громадських діячів, іде в розріз із тими скрайніми голосами в пресі, які виразно голосять, що до консолідації з діячами Визвольного Фронту не можна входити та тими, які твердять, що деконсолідація українського громадського життя не матиме неґативного впливу на діяльність і осяги українців Америки. У цій статті не збираюся входити в дискусію із голосами останніх, але висловлюю свою думку і переконання у корисність консолідації та скоординованих акцій, зокрема на зовнішньому форумі. Складові організації громадської централі завжди зберігали за собою право діяти автономно в минулому й повинні вони і надалі вести свою партикулярну діяльність автономно. У спільній Централі об'єднують їх тільки загально визнавані цілі й завдання всегромадського характеру.

На мою думку, не слід недоцінювати одности загальногромадської репрезентації усіх українців країни, з одного боку, як і не слід сподіватися якогось чуда від самого факту повної консолідації усіх українських самостійницьких і соборницьких сил у єдиній світовій чи крайовій централі! Діячі цих інституцій працюють лише добровільно та й посвячують свої зусилля, знання, час і гроші

(Закінгення на стор. 6)

З НАШИХ БУДНІВ

Кольори і френдзлі

Не раз, буває, зідхну собі з глибини свого патріотичного серця: „Господи Боже, чому то нам, українцям, так важко все приходить, ніби з каменя!"

Пригадуєте собі, на той приклад, скільки було мороки в таборовій ері історії України з розміщенням кольорів у нашому національному прапорі: ніби котре має бути зверху, а котре внизу?.. Скільки з цього приводу було квасів, амбарасів, та всяких, як тоді писалося „безвідповідальних вибриків".

Врешті, по роках палких дебат і чорнилопроливання, на славу політичній еміґрації, узгіднили справу з кольорами і на цьому відтинку запанувало перемир'я, бодай до наших днів.

Аж тут назадгузь у воду вже на цій землі Вашінґтона, несподівано вискочила проблема з френдзлями! Пригадую собі, як то мій добрий сусід з табору „Кеплершулле" в Ґрацу, пан сотник А. Маруненко, зрештою визначний український актор, слушно звернув увагу нашим товариствам у листі до редакції „Свободи", що державний прапор, якої він не був би держави, навіть української, не сміє бути обшиваний френдзлями, китицями і тому подібними прикрасами.

„З френдзлями, — писав покійний пан сотник, — можуть бути лише ті прапори, що в церкві, коло криласа, або в похоронних заведеннях".

Далі пригадую, як пана сотника підтримав теж у „Свободі", пан „Ґералдик", що підійшов до справи з ґеральдичного боку, відділивши прапори від коругов, яким по закону дозволяється бути обшитими френдзлями, чи там бахромою з китицями, що їх теж облямовується листвою, галуном, позументами тощо.

Коротко: коругви можуть мати френдзлі — прапори не сміють!

Хоч з того часу минуло добрих парканадцять років, то всі це добре знають і пам'ятають, що справа френдзлів не викликала, слава Богу, в наших рядах таких контроверсій, як розміщення кольорів у національному прапорі. На листах до редакцій газет справа вишумілась та й розійшлась, як говорили в Старому Краю, „по костях"...

Хочеться вірити і є в Бозі надія, що не треба буде довго на це чекати, що по якомусь часі так само вишумляться і розійдуться „по костях", усі ці тяжкі контроверсії, що сколихнули нашою громадою після фатального XIII Конгресу УККА в Філядельфії...

А до того часу — „дай, Боже, вітримати та й пустити!", — як писав чесний Гриць Зозуля у журналі „Лис Микита".

Ікер

Кость Церкевич

Важливе видання

Максим Бойко, „Острозька Біблія — королева українських книг", Блумінґтон, Індіяна, накладом Т-ва „Волинь" в Торонто, 1981, 164 сторінок, ілюстрації (Праці Осередку Бібліографії Волині, Ч. 18).

На підлицевій сторінці вищезгаданої праці сказано, що „Княжа Волинь складає дар Тисячоліттю Хрищення України книгою українських книг" і про це згадано в передмові проф. Івана Коровицького. Це висловлено у скромній праці виданій „зіраксом" у 400-ліття появи „Острозької Біблії", що її почали друкувати 1580 року, а закінчили — 1581 року.

Це видання складене з компіляцій, у якому автор поставив кілька завдань. Поперше — відзначити роковини Святого Письма церковнослов'янською мовою. Подруге — показати віру в Бога не тільки серед українців, але й серед усіх тодішніх слов'ян. Треба сказати, що жадна інша тодішня слов'янська держава не відважилася взятися за видання так потрібної коштовної книги, якою на ті часи була книга книг — Біблія.

У цьому виданні показані шрифти, заставки, мистецькі ініціяли, в'язь та внутрішні прикраси — ґравіровані й видливні. Впорядчик матеріялів д-р Максим Бойко зробив з цих прикрас рамки майже на всіх сторінках своєї праці і тим самим спопуляризував цей рід прикрас, які в нас до сьогодні належно ще не вивчені. Для прикладу наведемо круглу головку з крильцятами коло вух та довгі вуси, що дало Кісельову причину назвати цю прикрасу „херувими-українці". Але хто, і з якою метою, виконав цю прикрасу, ми зовсім не знаємо. Друга цінна прикраса, це — знак Рюриковичів — тризубець, про який в книгознавчій літературі зовсім немає згадки, бо ясно, це вказувало б на сильну українську течію у тодішньому Острозі, звідки вийшли гетьман Сагайдачний, полководець Наливайко та інші.

Дуже важливе завдання, що видно зі вступів до статтей, пояснень, приміток і зауваг до матеріялів, впорядчик цієї праці хотів вияснити навмисну і невірну плутанину та російський крик у сучасній підсовєтській літературі щодо ролі і праці при приготуванні до друку Острозької Біблії втікача з Москви Івана Федорова-Федоровича. Ця кни-

(Продовження на ст. 6)

Аркадія Оленська-Петришин

Навіщо Інститут?

Не зважаючи на те, що завдання Українського Інституту Америки не було ніколи точно здефініоване, немає сумніву, що він є об'єднуючим ядром чогось особливого для тисяч українців не тільки в метрополітальній околиці, але й в інших місцевостях українського поселення. Це особливо проявляється кожного разу, коли існування Інституту є в загрозі. Тоді зростають кадри новозацікавлених, які вважають можливу втрату Інституту для громади начебто особистою втратою і пристають до співпраці та збагачують членство. Особливо зворушливе те, що молоді люди, які здавалося б відчужилися від інституцій, які багатьом із нас видаються особливо важливими, зголошують свою охоту працювати з метою покращання становища Інституту. Недавно, на останні річні збори прийшла група студентів, яка зголосила свою охоту посвятити працю та збирати фонди і вже склала ініціятивну суму на Інститут. Хоча Інститут ще має мало професійно запланованих програм, він дає змогу всім численним відвідувачам ідентифікувати себе з цією інституцією, відчути, що це чудове місце не є власністю якоїсь організації, але належить нам всім, українській громаді, якій подарував цей будинок фундатор Інституту Володимир Джус. Більшість відвідувачів, мабуть, байдужі, що експонати виставок, що їх вони оглядають на стінах кімнат часто не є професійно влаштовані, можливо так як і в їхніх власних хатах, а радше саме тому, бо вони почуваються інтимніше, як в якійсь розкішній спільній хаті.

Усе ж, немає сумніву, що більшість можливостей Інституту ще не осягнені. Він же знаходиться в ідеальному положені для пропаґування української культури та може бути центром активности в багатьох ділянках. Покищо Інститут є тільки середовищем, потенціял якого ще далеко не здійснений, однак всезростаюча кількість учасників уже існуючих імпрез вказує на те, що навіть у початкових спробах організованої активности (як серії музичних концертів), Інститут задовольняє потреби української громади, хоч би такого середовища, яким він вже є.

Проте плянована активність Інституту вже почала розвиватися з пожвавленим темпом. В останнім сезоні, за ініціятивою Андрія Добрянського, почалася серія концертів української музики, яка й буде продовжуватись у майбутньому. Недавно дирекція Інституту назначила Екзекутивний комітет, завданням якого, між іншим, є координувати програми. З уваги на знамените географічне положення у ґалерійному центрі Ню Йорку, Інститут є в унікальній позиції бути „вікном у світ", звернути на себе увагу неукраїнських мешканців Ню Йорку та численних відвідувачів цього міста, пропаґувати українську культуру та стати місцем, де можна б культивувати зв'язки з чужинцями. Як відомо, в Інституті знаходиться Фундація Грищенка і для неї потрібно передати кімнату з відповідним освітленням і контролею змін клімату. Як вже писав Яків Гніздовський, треба подбати про місце і для інших мистців, які бажали б передати свої твори до Інституту. Велику кімнату на партері, де тепер є канцелярія і яка не представляє собою особливої архітектурної вартости, можна переробити на дуже гарну ґалерію, де могли б відбуватися професійно заплановані виставки.

Все це потребує участи професійних людей і Інститут вже започаткував переговори з такими особами. Почались також переговори з

Українським Інститутом Гарвардського університету з метою влаштування у приміщенні Інституту в Ню Йорку спільні програми. Це тільки короткий показник плянованої активности.

Маємо надію, що з більшою підтримкою українського громадянства, Інститут, з допомогою професійних сил, зможе довершити багато успіхів у майбутньому. Маємо надію також, що

довір'я до української громади, яке мав В. Джус оправдається і ми зможемо передати його чудовий дарунок молодому поколінню, яке так часто доказує нам, що воно його справді цінить, і частиною якого воно бажає стати.

Петро Балей

ДЕЩО ПРО ДЕМОКРАТИЧНИЙ РИТУАЛ БЕЗ ПОЛІТИЧНОЇ ДОЦІЛЬНОСТИ

VII

Сутністю диверсії серед демократичних народів Заходу є зробити проблеми другорядної ваги першорядними в свідомості якнайширших народних мас і тим способом відсунути на задній плян усі ті питання, від позитивного і вчасного рішення яких залежить державна самобутність тих народів. Наприклад, не може бути й найменшого сумніву, що найбільшою трагедією західніх народів була б цілковита програна Заходу в користь совєтського марксизму. Щоб перешкодити поширенню цієї свідомости серед найширших кіл громадянства, диверсія намагається висунути на перший плян всенародної турботливости питання другорядної ваги й роздмухувати цю важливість до розмірів світової катастрофи. Тим способом ворог „одним каменем вбиває дві качки": відвертає увагу світової опінії від власних намірів і послаблює оборонний потенціял своїх західніх противників. Наприклад, допомагаючи роздувати страх серед американського народу перед нуклеарною війною, диверсія наставляє публічну опінію американської демократії проти власного нуклеарного зброєння і в той спосіб послаблює оборонний потенціял свого головного противника і скріплює позиції для власного шантажу, а наставляючи цю ж опінію проти розбудови ядрової енерґетики для промислово-домашніх цілей, ця ж дбайливо приховувана диверсія під суспільним піклуванням про чистоту джерел життя посилює економічні труднощі Америки і зупиняє технологічний розвиток. Усе це, очевидно, не має жадного впливу на розрішування цих проблем у Совєтському Союзі, бо відлуння усіх дискусій і публічних протестів із Заходу зустрічається у СССР із лобовою атакою органів безпеки, які із професійною справністю засилають своїх дискутантів і протестантів на невільничу працю в концентраційних таборах. Те, що може сповільнити розбудову воєнного потенціялу Совєтського Союзу, це тільки порівняльна його відсталість у технології та неефективність марксистської економічної системи.

Підпільна боротьба Совєтського Союзу проти політичних і патріотичних еміґрацій поневолених народів іде в двох напрямках: ліквідація передових одиниць, які своєю винятковою фаховістю у слушний час могли б статись небезпечні режимові, або яких повне дозріння і впливи на своє оточення могли б ускладнювати й викривати добре наладнану систему диверсії в еміґраційних громадах; другий напрямок — це вперта і послідовна провокаційна робота спрямована проти всяких консолідаційних зусиль цілої еміґрації — особливо проти „механічної" консолідації, тобто консолідації на широкій громадській базі, що толерувала б всю існуючу зрізничкованість в громаді під оглядом ідеологічно-світоглядовим і політично-концепційним. Ні, це не помилка. Якраз така консолідація, яку преса Визвольного Фронту охристила „механічною", аж надто комплікує диверсійну роботу, а то й може послаблювати наслідки цієї роботи. Плюралістичний склад загальногромадської організації, особливо під оглядом політично-концепційним, накладає на ворога потребу збільшення диверсійних гнізд за числом головніших організацій, що не раз примушувало б окремих диверсантів працювати один проти одного, щоб тільки конспірувати справжній характер своєї місії. Тож, диверсійна праця в центральних громадських організаціях плюралістичного характеру під поглядом ідеологічним і політично-концепційним вимагає від ворога більших людських резерв, більших витрат і є постійно наражена на малу ефективність.

Цілком інакше мається справа з „органічною" консолідацією на форумі старої і загальновизнаної централі суспільногромадського характеру, тобто з такою консолідацією, яку зобов'язує один тільки світогляд, одна ідеологія і одна концепція визвольної політики. Очевидно, для такої „консолідації" так же само лицює консолідаційний термін, як і пасує термін загальногромадський до публічної організації, що стала звичайною прибудівкою одної політичної партії. Один уміло вмонтований аґент на провідному пості в організації ексклюзивного провідницького типу, який при допомозі давно вже випробуваної методи кадила непомильному авторитетові партії та повсякчасною ревністю в обороні „революційної концепції" і „концепційних принципів" здобуде повне довір'я центрального проводу, буде в стані підказувати й унапрямлювати політику партії в ім'я ідеологічної чистоти, „органічної консолідації" і непомильности, аж поки ця „свята корова" непорушних принципів не вияловіє до того ступеня, що починає працювати контрпродуктивно до щирих бажань і намірів усього ідейного членства. І в цьому власне найбільша небезпека від внутрішньої диверсії і провокації в користь ворожих інтересів, що все ідейне, жертвенне і заслужене на народній ниві членство працює по лінії провокації в найкращій вірі, що це єдине на потребу.

Чи призадумався освічений син старшого Футали, голови таборової ради в Реґенсбурзі, Лев Футала, коли докладав пильної праці по низових відділах організацій Визвольного Фронту вкористь відомого висліду XIII Конґресу УККА, або коли писав у новенькому органі (чи не теперішнього уряду УККА), в „Національній Трибуні", свою апологетику на зразок стереотипного „неправдою є, зате правдою є" в обороні організацій Визвольного Фронту?

В автора цієї сумної розповіді немає найменшого сумніву в тому, що еміґраційна ОУН(б), своїм організованим членством та при поважній допомозі своїх симпатиків в організаціях Визвольного Фронту і поза фронтом, може сміло йти на розрішування усяких проблем у нашій еміґраційній громаді демократичним ритуалом більшости на всіх конвенціях. Ніхто й не сумнівається в тому, що принцип більшости голосів є родовито демократичним принципом, але й ніхто не заперечить цього, що самі тільки демократичні принципи стаються гробокопом матері-демократії, коли нехтується здоровим глуздом щодо доцільности даної пропозиції в кожному окремому випадку.

(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

„Старший" член УНСоюзу Іван Березівський кормить свого братчика Стефана Березівського, нового члена 283-го Відділу УНСоюзу в Обирн, Н. Й. Вписали цього свого п'ятого внука в члени УНСоюзу дідо та бабця Володимир і Антонія Березівські.

Марія і Анна Васієнко, доні Анджея і Юлії Васієнко, нові членки 13-го Відділу УНСоюзу в Вотервліт, Н. Й. Вписали своїх внучок в члени УНСоюзу дідо Павло та бабуня Параска Спяк.

Даніел Сандра Міськевич, доня Роберта та Сандри Міськевич, нова членка 114-го Відділу УНСоюзу в Чікаго, Ілл.

Маркіян С. Домарадський, син Евгенії та Романа Домарадських, наймолодший член 25-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Ситі. Маркіян, це внук Ольги і Стефана Домарадських та Василини і Володимира Форманюків.

Петро Джером Фолк, новий член 14-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Вписали внука в члени УНСоюзу дідо і бабця Василь та Галина Матіяш.

Меріл Надія Ферранд, дочечка Надії та Реймонда Ферранд, членка 200-го Відділу УНСоюзу в Озон Парку, Ню Йорк. Вписали другу внучку в члени УНСоюзу дідуньо та бабуня Володимир та Текля Данчук.

Петро Іван Батицький, син Петра та Елоїзи Батицьких, наймолодший член 10-го Відділу УНСоюзу в Філядельфії, Па. Закупили забезпечення для внука в УНСоюзі дідо і бабця Йосиф та Юлія Батицькі.

Маркіян М. Рекшинський, син Богдана та Едіт Рекшинських, новий член 293-го Відділу УНСоюзу в Бруклині, Н.Й.

Сира М. Драбіщак, доня Мирона і Марії Драбіщак, нова членка 269-го Відділу УНСоюзу в Екстон, Пенсильвенія. Вписала внучку в члени УНСоюзу бабця Марія Драбіщак.

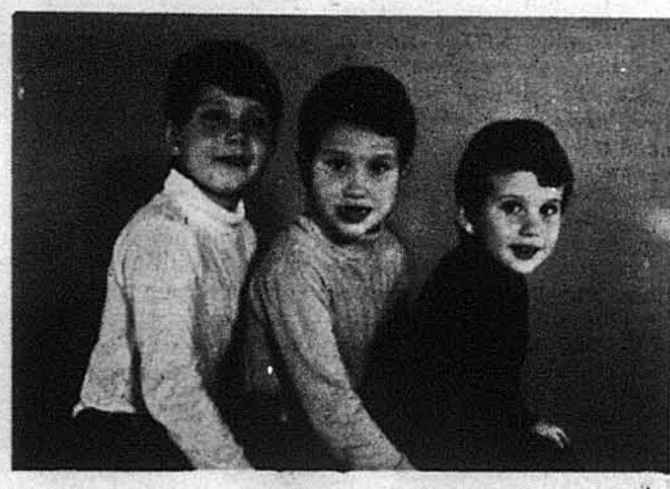
Анна Марія Продивус, доня Олега і Антонети Продивус, наймолодша членка 356-го Відділу УНСоюзу в Омага, Небр. Вписали внучку в члени УНСоюзу дідо Олекса і бабуня Ярослава Продивус. Дідо цієї нової членки Олекса Продивус є довголітнім секретарем 356-го Відділу УНСоюзу.

Ляриса М. Снігурович, доня Михайла та Катерини Снігуровичів, нова членка 414-го Відділу УНСоюзу в Ню Гейвен, Конн. Вписали внучку в члени УНСоюзу дідо та бабця д-р Михайло і Марія Снігурович. Дідо Ляриси д-р Михайло Снігурович є головою Окружного Комітету Відділів УНСоюзу стейту Коннектикат.

Ігор Адріян Гук, син Юрія та Ліди Гук, новий член 134-го Відділу УНСоюзу в Ратефорді, Н. Дж.

Микола Б., Стефан А. і Михайло М. Семенюк, сини Дани та Миколи Семенюків, нові члени 331-го Відділу УНСоюзу в Мелвілл, Н. Дж. Батько молодих „козаків" є секретарем цього Відділу УНСоюзу.

Оленка Іванна і Орест Аріян Домчевські, діти Лева та Марусі Домчевських, нові члени 430-го Відділу УНСоюзу в Філядельфії, Па. Закупили для внуків забезпечення в УНСоюзі дідуньо та бабця проф. Микола і Катерина Штинь.

Наіта Ратич, доня Діяни та Івана Ратичів, нова членка 465-го Відділу УНСоюзу в Ляшін, Квібек, Канада.

Марія Анна Мартинюк, доня панства Мартинюків, нова членка 217-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й. Вписав свою доню в члени УНСоюзу батько Іван Мартинюк.

Марія Ростислава Соневицька, доня Христі та Ростислава Соневицьких, нова членка 204-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку.

Роман Петро Захарко, син Ольги та Стефана Захарко, наймолодший член 349-го Відділу УНСоюзу в Менвіл, Н. Дж. Вписали внука в члени УНСоюзу дідо та бабця Михайло і Анна Захарко. Романа дідо Михайло Захарко є секретарем цього Відділу та головою Окружного Комітету Відділів УНСоюзу.

Ґілейн Юстина Боуадана, доня Дарії, нова членка 42-го Відділу УНСоюзу в Пассейку, Н. Дж. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо та бабця Богдан та Ірина Чайковські.

Роман Зенон Швед, син Дзвінки та Романа Шведа, новий член 339-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Батько і мати маленького Романа є дуже активні члени української громади у Філядельфії та від дитинства членами УНСоюзу. Пані Дзвінка Швед є головою Контрольної Комісії 339-го Відділу УНСоюзу.

Зорічина П. Карабін, доня Стефана і Оксани Карабін, нова членка 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідусь і бабуня Іван та Марія Карабін.

Надія Симчик, дочка Богданни та Івана Симчик, нова членка 70-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Ситі, Н. Дж. Вписали в члени УНСоюзу свою внучку дідо і баба Евстахій та Евгенія Кметь.

Наталія Анна Шпак, доня Марії та Михайла Шпак, нова членка 217-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й. Вписала Наталку в члени УНСоюзу її бабуня Розалія Шпак.

Данило П. Пашковський, син Марії та Юрка Пашковських, новий член 360-го Відділу УНСоюзу в Баффало, Н. Й. Вписав в члени Данила, набуваючи для нього союзову грамоту, його дідо інж. Богдан Пашковський.

Христофор Б. Карабін, син Богдана та Памелі Карабін, новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н.Й. Вписали свого внука в члени УНСоюзу дідусь і бабуня Іван та Марія Карабін.

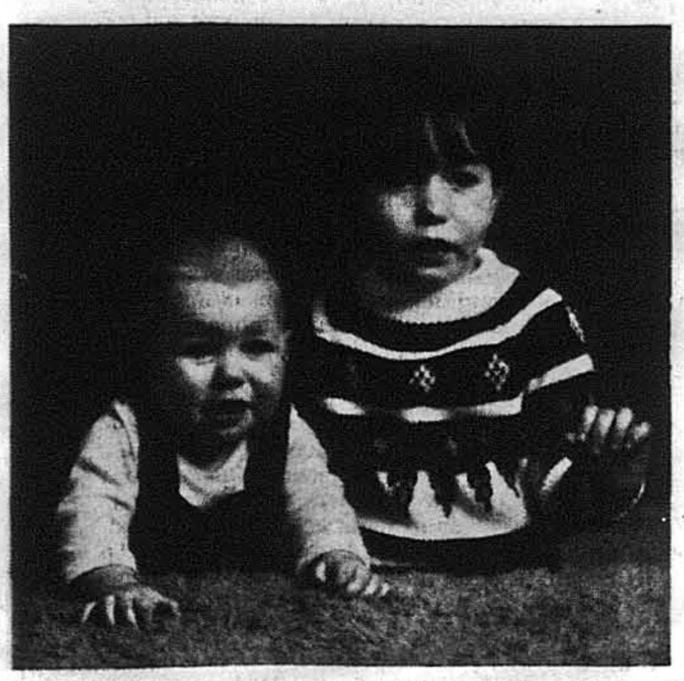
Христина Наталія Ґудзій, доня Ірини та Михайла Ґудзій, наймолодша членка 14-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Вписали внучку в члени УНСоюзу дідуньо та бабуня Антон та Анна Кравець, набуваючи для неї студійну грамоту УНСоюзу.

Михайло Зелинський, син Леслі та Софії Зелинських, новий член 52-го Відділу УНСоюзу в Голиок, Масс. Вписали внука в члени УНСоюзу дідо та бабця Матвій та Анна Лончина.

Христина Е. Максимюк, доня Ореста та Валентини Максимюк, наймолодша членка 59-го Відділу в Бріджпорті, Конн. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо Василь та бабця Соня Максимюк.

Віктор М. і Антін Х. Куц, сини Юрія та Галини Куц, нові члени 45-го Відділу УНСоюзу в Філядельфії, Па. Закупили студійні грамоти для своїх дітей в УНСоюзі батьки Юрій та Галина Куц.

Романа і Степан Цап, діти Евгенії та Ігоря Цап, нові члени 46-го Відділу УНСоюзу в Савдертон, Па. Студійне забезпечення закупили для своїх внуків в УНСоюзі дідо та бабця Стефан та Анна Івасечко. Мати цих нових членів Евгенія Цап є секретарем цього Відділу.

Стефан Богдан Крицак, син Віри і Романа Крицаків, новий член 76-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Вписали наймолодшого внука в члени УНСоюзу бабуня і дідуньо Марія та Стенлі Стефанів.

Лідія Марія Анна Підсосний, доня Михайла та Ольги Підсосний, нова членка 158-го Відділу УНСоюзу в Брукліні, Н. Й.

Богданна Олеся Снігур, дочка Галини і Богдана Снігур, нова членка 437-го Відділу УНСоюзу в Рочестер, Ню Йорк. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідо і бабця інж. Ярослав і Марія Матковські.

УНСОЮЗ МАЄ ДУЖЕ ВИГІДНІ ГРАМОТИ ДЛЯ ДІТЕЙ — ЗАПИШІТЬ ЇХ ДО ВЕЛИКОЇ СОЮЗОВОЇ ГРОМАДИ!

Засумуй, трембіто...

Засумувала вона в Рочестері, засумувала 5-го травня 1981 року по бл.п. Ірині (Орисі) Вергун, яку родина, приятелі та знайомі відпровадила того дня на вічний спочинок. Фрагмент трембітання у похоронні обряди ввела делеґація Українського Світового Об'єднання Гуцулів (УСОГ), яку творили Михайло Бельмеґа, Василь Михайлюк і Михайло Мочерняк. Голосом трембіти трембітар М. Мочерняк сповіщає Гуцульщину, вужчу батьківщину бл.п. Ірини (і свою) про те, що в особі Покійної відійшла у вічність гуцульська Неня, усім шанована й улюблена їмость Красноілу й інших сіл гуцульської Верховини. Не сама тільки трембіта переносила учасників похорону в далеку Гуцульщину, але й мальовничий гуцульський одяг членів делеґації.

Бл.п. Ірина упокоїлася 2-го травня цього року на 91-му році життя. Похороном зайнялося похоронне заведення Михайла Яцкова, а похоронні відправи перевів о. Василь Осташ, парох української католицької церкви Богоявлення у Рочестері, до якої Покійна належала.

В понеділок, 4-го травня, у вечірній порі в похоронному заведенні відслужено Панахиду, після якої зі словом про Покійну виступила її близька родичка Ярослава Томич. У день похорону тіло Покійної перевезено до церкви Богоявлення, де о. Василь Осташ відправив Св. Літургію з Парастасом. Після похоронної відправи на цвинтарі Покійну прощали: Михайло Бельмеґа (від УСОГ); Ярослава Зелез від Товариства „Золотий Хрест", почесною головою якого була бл.п. Ірина; ред. Іван Дурбак від родини і д-р Михайло Лоза від її численних знайомих. У своїй прощальній промові д-р Лоза накреслив коротко життєвий шлях Покійної, довгий у часі і в просторі. Почався він ще в попередньому сторіччі в с. Кобаки на Гуцульщині. І. Вергун народилася у домі свого дідуся по матері о. Петра Стефановича, що був парохом в Кобаках. Батько її о. Михайло Смалько був тоді сотрудником о. Стефановича, мати звалася Емілія. Слід пригадати, що о. Стефанович був перед тим душпастирем у церкві свв. апостолів Петра й Павла у Львові. З Кобаків життєвий шлях бл.п. Ірини попровадив на Брустури біля Космача, куди о. М. Смалька переведено на душпастирську працю. Освіту Ірина здобула у Львові. З львівських часів у неї залишився гарний незабутній спогад. Як учиниця Виділової школи вона брала участь у привітанні Миколи Лисенка, який загостив до Львова. Маючи 19 років, Ірина Смалько одружилася з питомцем Володимиром Вергуном. Висвятившися, о. Володимир одержав становище сотрудника в о. Озаркевича в Березові. Господь поблагословив подружжя Вергунів трьома синами — Романом, Богданом і Мироном. В Красноілі І. Вергун зазнала двох великих ударів долі: влітку 1938 року вона поховала наймолодшого сина Мирона, а в лютому 1939 року — товариша свого життя о. Володимира. Немалим ударом для матері було ув'язнення большевиками сина Богдана, який згодом згинув з їх рук, але цей факт родина вже приховала перед матір'ю, щоб не завдавати їй більшого болю.

Нелегким було життя вдови по священикові за першої большевицької окупації. Тому, коли большевики вдруге займали Західну Україну, Ірина Вергун покинула рідний край і подалася з сином Романом на еміґрацію. Її невістка дружина Романа відбувала в тому часі заслання на Воркуті.

Еміґраційний відтинок життєвого шляху Ірини Вергун проходив через Німеччину і закінчився в ЗСА у Рочестері.

Так, книга життя бл. п. Ірини Вергун закрилася. Але цю книгу будуть ще часто відкривати. Перш за все відкриватиме її син Роман, який невимовно любив свою матір і який примірно виконав четверту Божу Заповідь. Відкриватимуть цю книгу й інші члени рідні. Відкриватиме її не один український історик, якому доведеться писати розвідку про ролю українського духовенства в житті українського народу. Адже в подружжі о. Володимира і Ірини Вергунів поєдналися два давні українські священичі роди, які своїм корінням вросли глибоко в український ґрунт. Цим родам більше, чим 300 років. Прапредок о. Володимира був капеляном у війську гетьмана Богадана Хмельницького. Пізніший нащадок цього роду, після битви під Полтавою, переселився в Західню Україну і продовжував там лінію свого роду. Слід пригадати, що бл.п. Ірина Вергун приходиться родичкою св.п. дружини Степана Скрипника, теперішнього Митрополита Української Православної Церкви, Блаженнішого Мстислава.

З поданого тут короткого нарису життєвого шляху бл. п. Ірини Вергун видно, що велику частину свого віку, і то молодого, провела вона на Гуцульщині, на якій лишила немало слідів своєї культурно-освітньої і суспільної праці. Дуже важливим проявом її діяльности було відновлення праці гуцульського театру, що його свого часу зорганізував і вів у Красноілі Гнат Хоткевич. Обдарована гарним голосом вона включилася в хорові гуртки як в рідному краю, так і на еміґрації. Любила церковний спів. Дім о. Володимира й Ірини Вергунів знаний був із великої гостинности. Гістьми у ньому, між іншими, були такі видатні постаті як проф. Іван Огієнко (пізніший митрополит Іларіон), проф. Павло Зайців, львівська палестра на чолі зі сеньйором українських адвокатів д-ром Левом Ганкевичем та Блаженніший Патріярх Йосиф, тоді ректор Богословської Академії. Гарним спомином на красноільському приходстві залишилася згадка Першої Пластової Зустрічі на Писаному Камені, учасники якої у мандрівці в Чорногору, в числі 70 пластунок і пластунів, ночували в гостинньому приходстві зі Сірим Левом та проф. Іваненком.

Ще як станиславівський Владика візитував Красноіль Слуга Божий Андрей і з тієї нагоди появився Пастирський Лист Митрополита до гуцулів в їхньому говорі. Тож нехай гостинна земля Вашінґтона буде легкою „Гуцульській Нені," як звали бл.п. їмость гуцули-верховинці.

Михайло Лоза

70-річчя д-ра Костя Церкевича

„Найбільшим плюсом кожної нації є запал її населення, як також найбільшою небезпекою, яка може загрожувати кожній нації, є знесилення або заламання її духу, тобто, небажання здобути перемогу та втрата стимулу до праці", — сказав колись один із американських діячів Джордж Кортел'ю (Cortelyou, 1862-1940).

Можна сміливо сказати, що ці правдиві і мудрі слова напевно стали дороговказом життя одного з членів нашої спільноти д-ра Костя Церкевича, 70-річчя з дня народження якого сповнилося 25-го травня ц.р. Скромний, ніколи не реклямуючи свого „я", як також не сподіваючись від своєї спільноти якихось похвал чи нагород за свою діяльність, він все своє життя присвятив і присвячує праці, яка назовні, може, не завжди помітна, але без якої наші здобутки на еміґрації були б скромнішими, ніж ми їх маємо.

К. Церкевич народився 25-го травня 1911 року в с. Лідава на Волині. Після закінчення гімназії у Рівному 1930 року, в 1937 році поступає в Технологічний Інститут Данціґського університету, який успішно закінчує 1942 року зі здобуттям диплому інженера з ділянки аеронавтики. Його ґрадуаційною дисертацією була праця під назвою „Визначення динаміки аеропланів". У 1942-44 роках в університетах у Бреславі (тепер Вроцлав) та Гале, Німеччина, здобуває титул Doctor rerum politicarum на підставі успішного захисту дисертації на тему „Чужоземний капітал у нафтовій промисловості Західної України".

Під час студій він спочатку був приватним асистентом при університеті в Бреславі; у 1945-46 роках повним асистентом, а пізніше лектором описової геометрії при унрівському університеті в Мюнхені.

Будучи завжди дуже підприємливим і не чекаючи, поки „тітка УНРРа" привезе до ДП-табору миску зупи чи „пушку" спорошкованого молока, д-р Церкевич у тому ж Мюнхені на руїнах напівзруйнованого бомбами будинку побудував фабрику виробів товарів широкого вжитку. Одночасно пробував зорганізувати український банк, хоч із незалежних від нього причин ця спроба не закінчилася успіхом.

З переїздом до ЗСА на початку 50-их років д-р К. Церкевич з головою пірнув у громадсько-наукове життя української громади Ню Йорку та сусіднього з ним Джерзі Сіті. Працюючи „дизайнером" в елеваторній компанії Ню Йорку, він одночасно зорганізував школу креслярів, у якій багато як молодших, так і старших віком новоприбулих українців упродовж відносно короткого часу змогли набути фах у таких популярних ділянках праці, як креслярство, калькулювання та проєктування. Він був промотором та адміністратором квартальника „Український господарник", є довголітнім членом Української Асоціяції Інженерів у Ню Йорку, „Рідної Школи", відділу „Самопомочі" тощо. Крім того, стає президентом групи науковців, які поставили перед собою завдання створити у Ню Йорку Дослідницький Інститут Польських Зв'язків. Будучи волиняком, він стає активним діячем Асоціяції Волиняків та науковим співробітником Дослідницького Інституту у Вінніпеґу, Канада.

Крім вищезгаданої промоційної праці „Закордонний капітал у нафтовій промисловості Західної України", до найголовніших наукових праць д-ра Церкевича належать ще такі: „Закордонний капітал у нафтовій індустрії України" (продовження попередньої праці) та „Чужинецький капітал в Україні" (німецькою мовою). На підставі цього можна сказати, що він, напевно, є найвидатнішим знавцем щодо питання чужинецького капіталу в Україні.

Але на цьому науково-публіцистична діяльність нашого Ювілята ще далеко не закінчується. Він — автор „Технічного довідника" з ділянки технічного креслення. У 1956-57 роках був редактором досить добре опрацьованих збірників „Східньоевропейські проблеми", а також журналу „Слово і діло", а 1971 року стає президентом Науково-Дослідницького Товариства Української Термінології. Хоч він за фахом чи освітою, звичайно не є філологом, проте мовознавчими проблемами, зокрема питанням українського правопису він цікавиться все своє життя. Чому?

На це питання у своєму інтерв'ю, яке К. Церкевич дав американській журналістці Діяні Лоре, він сказав: „Працюючи над докторською дисертацією, я не був певний, чи мої технічні вирази чи слова правильно „проспеловані", тобто, чи вони відповідають „нормам" українського правопису. Звідси я прийшов до висновку, що, подібно до інших народів, нам, українцям, також конче потрібно мати єдиний соборний і стандартний словник української мови" („Staten Island Sunday Advance," Nov. 4, 1979).

Кость Церкевич не тільки цікавиться справами українського правопису — він також практично найактивніше працює в цій, ще й досі неунормованій ділянці українського культурного процесу. В 1973 році разом із тепер вже покійним проф. д-ром Іваном Огієнком видав „Словник слів у літературній мові не вживаних". Рік пізніше видав „Словник синонімів української мови", а 1979 року разом із д-ром Ярославом Рудницьким зредаґував і видав унікальний „Правописний словник української мови", на 800 сторінках якого подано понад 65 тисяч слів. Кожна державна нація могла б пишатися таким виданням.

Незабаром під редакцією Ювілята має вийти в світ українсько-англійський словник із ділянки економіки та банківської справи, який матиме понад 40 тисяч слів і над яким Церкевич старано працював багато років. Але й на цьому не кінець — в його плянах є також видання правописного словника медичної термінології.

Д-р К. Церкевич належить до таких „непосидющих" і „нетерпеливих" людей, які не тільки ніколи не можуть бути байдужими до того, що, на їхню думку, є ненормальним і тому мусить бути виправленим, але які також вважають працю на українській ниві невід'ємною суттю свого життя.

На жаль, з браку місця не згадуємо тут громадсько-політичної діяльности Ювілята в передвоєнних роках, зокрема, на фронті боротьби проти польської окупації в 1930-37 роках.

З нагоди його 70-річчя бажаємо йому доброго здоров'я і багато років праці для добра української нації.

Юл. Мовчан

Свято Т. Шевченка у Вашінґтоні

Вже давно тут стало традицією у березні вшановувати Пророка України Тараса Григоровича Шевченка. Участь в цьому беруть і діти, і їхні батьки.

З року в рік участь у святкуваннях вшанування Тараса Шевченка бере вашінґтонська школа українознавства.

15-го березня цього року Об'єднання Українців Вашінґтону, влаштовуючи Святочний концерт для вшанування пам'яті Т. Шевченка, зробило для місцевої громади приємну несподіванку. До участи в концерті було прилучено чимало учнів місцевої школи українознавства.

Привітав учасників і присутніх на концерті Валентин Забіяка. Доповідь на тему „Поет українського державного відродження" причитала Марта Ясінська. Доповідачка всього кілька років тому була ученицею вашінґтонської школи українознавства, а тепер — студентка Вищої школи і водночас учителька в своїй рідній школі. Марта Ясінська вказала на той факт, що Тарас Шевченко „своїм вогненним словом збудив приспану національну свідомість не тільки широких мас, але і сучасної провідної верстви українського народу й викресав у їх серцях іскру волі до боротьби за національно-державне визволення України".

Коротко зупинившись на життєвому шляхові Поета, борця „за волю народу, людську гідність одиниці і вселюдську справедливість", доповідачка окреслила ролю, яку відіграє Т. Шевченко і для України, і для всіх українців світу. Він, — як сказала доповідачка, — всупереч бажанням Москви" єднає нас. „У березні місяці кожного року об'єднуються серця всіх українців у спільній безмежній любові до Шевченка".

Вказала доповідачка і на священий обов'язок батьків „тут на еміґрації, і там в Україні, виховувати своїх дітей на творах Шевченка, з яких вони (діти) будуть черпати життєдайні соки... будуть вчитись, щоб стати творцями української культури, будівничими української держави".

Перед закінченням своєї доповіді Марта Ясінська нагадала про віру Тараса Шевченка у те, що —

„Встане Україна
І розвіє тьму неволі.
Світ правди засвітить
І помоляться на волі
Невольничі діти!"

Після наголошення віри безсмертного велетня духа у велике перенародження України вона поставила питання: „Чи готові ми здійснити вже сьогодні цей святий заповіт?" І відповідала: „Це справа особистої совісти і національної чести кожного з нас".

Присутні щиро нагородили оплесками молоду доповідачку. Згодом на сцену вийшов молодий бандурист Юрій Кулій, який також всього пару років тому був учнем цієї самої школи українознавства імени Шевченка. Він виконав на бандурі твори визначного бандуриста-композитора Григорія Китастого „Львівські фрагменти", „Гомін степів" та в'язанку народних пісень. Його виступ був також милою несподіванкою для присутніх, навіть для тих, які знають його від народження.

Наступними на сцену вийшли учні сьомої кляси українознавчої школи з монтажем віршів Тараса Шевченка „Мені тринадцятий минало" — Олександер Францужченко; „Гамалія" — Юрій Забіяка і Данило Базарко; „Розрита могила" — Христина Кінґ, Дозя Пацлавська і Христофор Сербин.

Відчувалося, що й учні і вчителька Наталія Захарченко доклали неабияких зусиль для цього гарного виступу.

З великою приємністю і насолодою слухали присутні й черговий виступ Вокального Ансамбля під турботливо-професійним керівництвом Ольги Сушко-Наконечної, який виконав: українську народну мелодію „Реве та стогне"; пісню дівчат з опери „Полонянка" та українську народну пісню з Лемківщини: „Ой заграла музика".

Не знаю, як кому, але авторові цього репортажу здалось ніби Сушко-Наконечна, акомпаньюючи на фортепіяні, в кожній ноті намагалась передати своїм ученицям, членам ансамблю, своє знання і як педагога, і як виконавця-мистця. Не дивно, отже, що й у виконанні Матри Кічоровської, Лесі Копко, Христини Притули-Кузьмович, Вікторії Дзюби-Малик, Софійки Наконечної, Лариси Пастухів, Іванки Слаттері та Зені Хоми-Томпсон відчувалась і любов до пісні, і вміння виконувати.

Виступ вокальної групи був поділений на дві частини. У першій було проспівано вже згадані речі, а в другій дует у виконанні Христини Притули-Кузьмович, сопрано, і Софійки Наконечної, мецзо сопрано присутні почули: „Ой, на горі ромен цвіте" Я. Степового на слова Т. Шевченка; „Пливе човен" (Баркароля) М. Лисенка та „Гроза пройшла" М. Лисенка на слова О. Олеся. Акомпаньювала О. Сушко-Наконечна.

Гадаю, що не помилюсь, коли скажу, що українцям у Вашінґтоні буде приємно, якщо цей ансамбль затримається і в майбутньому приноситиме своїми виступами те, за чим не може не тужити культурна людина, а саме — вміле виконання пісні.

Влало прозвучав також і монтаж „Смерть Шевченка" з твору Є. Сверстюка і І. Драча, у виконанні учнів і учениць одинадцятої кляси: Каті Масник, Дарії Боднарук, Адріяни Гаврилюк, Діяни Громоцької, Юрія Ґамоти, Марка Ґріффа Андріяна Данченко, Ксені Кебузинської, Андрія Коропецького, Марка Новосівського, Таїси Сілецької, Наталки Сокіл, Люсі Сось, Тамари Ставничої.

Відчулась дбайливість і відданість своїй праці й любов до живого слова вчительки-опікуна одинадцятої кляси Лесі Раковської, яка зуміла захопити й передати учням частину тієї любови.

Закінчився цей винятково вдалий Шевченківський концерт відпіванням всіма присутніми „Заповіту".

Батько

Яків Сусленський у Лондоні, Онтаріо

Заходами Відділу КУК у Лондоні, Онтаріо, в порозумінні з Провінційною Радою, Яків Сусленський мав дуже успішні зустрічі в цьому канадському місті. Найперше відвідав він українську громаду в Українському Центрі, де, не зважаючи на дуже запізнене проголошення, заля бібліотеки була заповнена.

Гостя представив голова відділу д-р Є. Рослицький як довголітнього приятеля українців та пропонента близької українсько-жидівської співпраці для добра обох народів.

Напочатку гість коротко згадав своє семирічне ув'язнення в совєтських тюрмах і концтаборах та дружні зв'язки з українцями, „яким, — сказав він, — я завдячую те, що остався при житті". З цієї причини, — продовжував Сусленський, — почуваюся до морального обов'язку віддячитись українцям, працюючи для порозуміння і співпраці між обома народами.

„Я не бачу, чому ми не можемо бути добрими друзями і приятелями тут, на волі, коли ми ними були в совєтських тюрмах і концтаборах...Потрібно прикласти багато праці, починаючи знизу, щоб уряд Ізраїля зайняв прихильне становище до змагань українців, щоб була виміна молоді, щоб українська молодь їхала в Ізраїль, жила і працювала з жидівською молоддю. Щоб ми разом боролись за людські права в СССР та волю поневолених народів; потрібно, щоб оборонця жидів Митрополита А. Шептицького проголосити Праведником світу".

У цікавій та речевій дискусії забирали голос: проф. В. Бурґгардт, Р. Водвуд, М. Залізняк, М. Савчук, Я. Соцан, М. Тицький, М. Гищенко, д-р Є. Рослицький та інші.

* * *

В жидівській громаді гостя та голову КУК ввічливо привітав голова Жидівської Ради Лондону Г. Борер.

Тут Я. Сусленський сильно закликав своїх співвітчизнян визбутись багатьох неоправданих упереджень щодо українців, бо на прикладі свого життя він не раз переконався про велику прихильність українців до жидів. „Російський окупант робить всякі провокації для підсилювання і продовжування між нами недовір'я і ворожнечі". Переповів багато із сказаного раніше до українців, включно зі згадкою про належну вдячність і подяку з боку жидів Митрополитові Андреєві.

Дискусія тут була жвавішою ніж в УЦентрі. Із запитів, часто досить неприхильних, Я. Сусленський вив'язувався досить успішно. Хтось, наприклад, ствердив факт, що цілі українців і жидів відносно СССР є дуже відмінні, бо жиди намагаються добитись вільної еміґрації з СССР, а українці змагаються за самостійність, „то про якого роду співпрацю ми тут маємо говорити?" На це гість відповів, що жидам потрібно змагатися за те, щоб еміґрація з СССР була свобідною для всіх, як також потрібно мати на увазі те, що не всі жиди покинуть Україну, а залишаться там жити, тому потрібно жидам вже тепер подбати про добрі відносини між Ізраїлем та Україною на майбутнє. Жиди — казав Сусленський — часто стають жертвою дезорієнтації пропаґанди КҐБ, що прикидається оборонцем жертв нацизму, тоді, коли широковідомі коляборанти гітлерівців, винуваті за винищення жидів і в цьому офіційно обвинувачені жидами, преспокійно живуть в СССР і займають високі становища.

Один із запитів, який конче треба згадати, вразив цинічним ствердженням, мовляв, нам є загально відомо, що „під час Другої світової війни українці виявили себе найбільшими прихильниками гітлерівців та відповідають за втрату життя багатьох жидів, тож у світлі цього, як ми можемо з ними співпрацювати?" На це Сусленський відповів: Те, що було колись, обом сторонам потрібно забути та жити тим, що є теперішністю і тим, що буде в майбутньому, бож обидва народи були жертвами провокацій.

Після закінчення запитів до гостя з Ізраїля, до слова попрошено голову лондонського відділу КУК д-ра Є. Рослицького.

Відповідаючи на той фальшивий закид, д-р Рослицький заявив, що якраз це несправедливе обвинувачення українців засвідчує про конечність діялогу між представниками обох народів, бо те, що було сказано, найяскравіше вказує на те, скільки жидів є якраз жертвами дезінформації НКВД-КҐБ. Як же можна обвинувачувати весь український нарід гидким ділом одиниць? До того з гітлерівцями співпрацювали не тільки одиниці з-посеред українців, були там одиниці інших національностей, були між гітлерівськими співробітниками і одиниці жидівської національности — жидівські поліцаї. За них соромляться жиди, але і їх належало б притягнути до судової відповідальности, бож вони не менші воєнні злочинці.

Далі, як же можна говорити про українців як „найбільших прихильників гітлерівців", коли всього кілька днів після вибуху німецько-совєтського конфлікту українці проголосили свою незалежність актом 30-го червня 1941 року! Добре відомо й те, що уряд цей гітлерівці негайно зліквідували, засуджуючи багатьох із них в концтабори, а декого, в тому числі і їхніх однодумців, визволили західні альянти.

Вже з десять років тому, — продовжував д-р Рослицький, — я звертався до жидівської громади з пропозицією діялогу; я хотів говорити зокрема до вашої молоді-студентів; я подбав про те, щоб перед вами виступили Шифрін і Вудка, а тепер Сусленський. Маю надію, що вкінці також і я матиму нагоду говорити до вас „для добра обох наших народів".

Слова д-ра Рослицького збір Жидівської Ради Лондону привітав оплесками, але чи треба буде йому чекати на нагоду говорити до них ще чергових десять років — це добре питання. Чи може насправді „жид жидові вовком?"

Е.Б.Г.Р.

Конґресмен Ч. Доґерті організує Комітет балтицьких та українського народів

Філядельфія, Па. — Комітет Оборони Національних і Людських Прав України інформує, що республіканський конґресмен Чарльз Доґерті з Пенсильванії організує ад гок Комітет для балтицьких та українського народів, метою якого буде висувати справи цих народів у Палаті Репрезентантів.

Згідно зі словами Уляни Мазуркевич, голови Комітету Оборони Національних і Людських Прав України, конґ. Ч. Доґерті вже визначив дату [illegible] цього ад гок Комітету, що мають відбутися у четвер, 11-го червня ц. р.

Поміж конґресменами, які проявили заінтересування у цій групі є: Едвард Дервінскі /республіканець/ — Іллиной/, Ґенрі Гайд /респ. — Ілл./, Франк Аннунціо/ демократ — Ілл./, Юджін Еткінсон /дем.— Па./, Доналд Бейлі /дем. Па./ Джозеф Аддабо /дем. — Н. Й./, Ричард Оттінґер /дем.— Н. Й./, Браєн Донеллі /дем. — Масс./ та Джейс Фльоріо /дем. Н. Й./

Комітет Національних і Людських Прав України закликає усіх членів для захисту прав людини, як теж активістів української громади, щоб негайно нав'язали контакт із своїми конґресменами — телефоном або телеграмами — та наполягали на цьому, щоб вони взяли участь у згаданому засіданні, на якому продискутовуватимуть справу ад гок Комітету.

У НЮ ЙОРКУ ВІДБУДЕТЬСЯ ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР

Ню Йорк, Н.Й. — Клюб Круглого Стола в Ню Йорку повідомляє, що в четвер, 18-го червня ц.р., в год. 7-ій вечора, тут у залі Українського Народного Дому, при 140 Друга авеню, відбудеться Дискусійний Вечір, на якому Марк Поповський, публіцист і журналіст, новий еміґрант із СССР виголосить доповідь на тему: „Україна і моє відношення до української проблеми".

ЩЕ ПРО ПРЕЗЕНТАЦІЮ МАТУРАНТІВ „РІДНОЇ ШКОЛИ"

Бріджпорт, Па. — Батьківський Комітет „Рідної Школи" у Філядельфії додатково інформує, що презентація, бенкет і баль матурантів, яка, як відомо, відбуватиметься цього року в суботу, 13-го червня ц. р. в авдиторії парафії свв. Петра і Павла в Бріджпорті, розпічнеться вже о год. 6-ій вечора, а не о 7:30, як було подано в оголошенні. Імпреза відбуватиметься етапами від год. 6-ої починаючи. Потім буде бенкет і баль під звуки оркестри „Водограй".

Д-р Б. Футей перевибраний на голову Відділу УККА в Клівленді

У п'ятницю, 29-го травня ц.р., тут у приміщенні новозбудованого модерного будинку кредитової кооперативи „Самопоміч" відбулися чергові річні загальні збори Українських Злучених Організацій - Відділу УККА в Клівленді, що об'єднує у собі понад 50 місцевих товариств та організацій.

Загальні збори, на які прийшли представники майже всіх членів-організацій, відкрив голова д-р Богдан Футей, привітав присутніх делеґатів та попросив вставанням і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих членів нашого Відділу.

З черги, на внесення Р. Возняка, вибрано Президію зборів у складі: голова мгр С. Воляник; заступник мгр І. Норка; секретарі — Ольга Дем'янчук і д-р Б. Раковський.

Голова Президії, подякувавши за довір'я, попросив членів Управи до звітування. Першим звітував голова д-р Б. Футей, який широко накреслив працю і діяльність Відділу УККА, що проходила двома руслами: зовнішнім і внутрішнім. На внутрішньому відтинку — це координація діяльности поодиноких членів-організацій та товариств Великого Клівленду. Всі вони дружньо й жертвенно співпрацювали зі своєю місцевою централею УЗО - Відділом УККА. Зокрема при влаштовуванні загальнонаціональних свят - імпрез (Листопад, 22-ге Січня, Шевченківські Роковини тощо) працювали спільно-з'єднано. Тут треба відмітити традиційне вже влаштовування Шевченківських Роковин спільно всіми молодечими організаціями як Пласт, СУМ-А, ОДУМ та учнями шкіл св. Йосафата, товариства „Рідна Школа" та школи ім. Т. Шевченка. Всі наші місцеві церкви прихильно ставляться і у потребі співдіють і попирають

(Продовження на ст. 5)

ДЕСЯТЬ ЧИ ДВАНАДЦЯТЬ конґресменських місць у Палаті Репрезентантів, що їх впевнено займали демократи, не боячись при перевиборі, що їх переможуть республіканські кандидати, тепер не є певні для кандидатів на законодавців з Демократичної партії, бо нещодавній Цензус виявив, що перегрупування виборчих дистриктів міст і сільських районів ЗСА витворило таку ситуацію, що ті округи, звідки обрані ці демократичні конґресмени, втратили дещо з числа виборців, а не-міські райони, з яких звичайно вибирають республіканських конґресменів, здобули додаткових виборців.

НЮЙОРКЧАН ЧЕКАЄ підвишка цін за проїзд підземкою і автобусами вже в дуже короткому часі, яка становити 15 центів більше за квиток на автобусі чи за „токен" на підземці. Метрополітальне Транспортове Керівництво (МТА) збирається на нараду вже 2-го липня і видасть таке розпорядження — сказав Ричард Равіч, голова МТА. Ціна квитка буде 75 центів.

„СПІКЕРОМ-ЕМЕРИТОМ" хочуть зробити колеґи-демократи конґресмена теперішнього провідника Палати Репрезентантів Томаса „Тіп'а" О'Ніла, бо вони не задоволені з його проводу Палатою. Хоч небагато є таких конґресменів, що про своє незадоволення з О'Ніла голосно говорять, — проте багато є таких, які міркують над тим, щоб йому запропонувати уступлення з його посту на пост почесний „емерітуса", який для такої цілі буде уведений у Конґресі.

Д-р Б. Футей...

(Закінчення зі стор. 4)

нашу місцеву централю УЗО - Відділ УККА.

На зовнішньому відтинку — це контакти і зв'язки та участь у житті впливової місцевої міжнаціональної організації (Нешиналитіс мувмент), в якій українці мають поважний вплив і є членами її керівних органів (д-р Б. Футей — екзекутивний директор).

Участь у політичних акціях — виборчих, в обороні українських політичних в'язнів, здобуваючи при цьому прихильність представників місцевих леґістратур, а теж конгресменів та сенаторів (знаменита промова на святі Державности сенатора Меценбавма, поміщена в Конгресовому Рекорді), відмічування Тижня Поневолених Націй. Зокрема тут треба відмітити нав'язування останніми часами контактів із Жидівською Американською Федерацією. Делеговані Відділом УККА представники в особах мґра С.Воляника, проф. Ю.Кульчицького, мґра В.Ліщинецького, проф. М.Папа, д-ра Б. Футея та мґра Т.Шмагали ведуть приязні розмови з представниками Жидівської Американської Федерації, які мають довести до співпраці між обидвома народами, а зокрема акції в обороні переслідуваних у Совєтському Союзі в'язнів совісти, борців за національні й людські права.

Після звіту голови, фінансовий референт В.Ліщинецький подав задовільний стан каси, сальдо якої на день зборів виносить кругло 4,000 долярів.

Приємно було слухати звітування референта Народного Фонду Р.Возняка, який подав, що жертвенність нашої спільноти на цілі УККА в 1981 році сильно зросла. Клівленд із передмістями роками стояв на якомусь „надцятому" місці у збірці НФ, а цього року піднісся до шостого місця. Референт дякував платникам УНФ за їхню жертвенність і при цьому взивав цю жертвенність у біжучому році ще збільшити. Присутні делеґати оплесками привітали цей заклик, висказавши цим своє признання жертвенним платникам УНФ.

Про стан праці над Ювілейним Збірником, на який складатиметься 50-річна історія діяльности українських поселенців Великого Клівленду та його околиці, звітував С.Кікта. Збірник появиться не пізніше листопада 1981 року.

Звіт за тепер хвору, довголітню секретарку УККА Лесю Кусяку, здав голова д-р Футей.

Після звітів Управи звітував голова Контрольної комісії С.Воляник, який ствердив, що вся Управа вклала максимум зусиль у працю організації на добро нашої громади. Зокрема підкреслював голова Контрольної комісії величезний вклад праці невтомного голови адв. Футея. На основі цього Контрольна комісія поставила внесення на уділення абсолюторії уступаючій Управі.

Після запитань і короткої ділової та конструктивної дискусії, загальні збори одноголосно схвалили абсолюторію уступаючій Управі.

На внесення голови Номінаційної комісії В.Ліщинецького вибрано одноголосно Управу в такому складі: д-р Б.Футей — голова; члени: Євген Апостолюк, Р.Возняк, О.Дм'янчук, С. Кікта, Н.Коцюмбас, д-р Ю. Кульчицький, В.Ліщинецький, І.Норка, М.Попович, Маруся Почтар, Мирослав Почтар, д-р Б.Раковський і д-р Б.Чепак.

До Контрольної комісії вибрані: мец. С.Воляник — голова; проф. Я.Кльований інж. Гр.Завадівський — члени.

Після цього перевибраний голова, подякувавши за довір'я, попросив про дальшу співпрацю, бо тільки спільними зусиллями можна осягнути намічені цілі.

На цьому, по вичерпанні всіх справ, голова Президії закрив збори.

В.С.І.

М. Плав'юк...

(Продовження зі стор. 1)

іні — ген. Петра Григоренка, Леоніда Плюща, Надію Світличну, міг влаштовувати пресові конференції за участю членів делеґацій різних представництв і репортерів світової преси.

Згаданих українських дисидентів західній світ знає. Про них широко писала світова преса. Даючи наглядний доказ синтези дій української спільноти в діяспорі з представниками з України, СКВУ міг був числити на успіх. Це був голос цілого українського народу, пов'язаного поміж собою міцно духово і фізично.

Особливий наголос в інформаціях було покладено на гасло: рочленування Совєтської імперії — деколонізація СССР. Наша тісна співпраця з дисидентами виявилася вповні успішною, дарма що не завжди можна погодитися з усіми поглядами політичної натури кожного дисидента зокрема. Основною і найважливішою є ідея самостійности України, яку визнає кожний дисидент. Здоровий глузд наказує українській спільноті в діяспорі співдіяти та плекати рух спротиву в Україні, а не осуджувати чи опрокидати, бо він є невід'ємним для нашого змагу за державність.

Паралельно до успіхів назовні у нас виринула внутрішня криза—казав далі М. Плав'юк. СКВУ затривожений подіями, що виринули на XIII Конґресі Українців Америки. Українська спільнота в ЗСА, як одна з найбільших та найактивніших у діяспорі, зазнала гідної жалю шкоди. Навіть найбільші атаки на українську еміґрацію з боку СССР не нанесли стільки шкоди, що розлам в УККА, тому промовець закликав шукати компромісу як засади демократії, і тим чином привернути єдність дії українській спільноті в ЗСА.

У запитах і дискусії порушено справи: відношення СКВУ до АБН, становище до УККА і ген. П. Григоренка, допомога політичним в'язням в Україні, представництво СКВУ в ОН.

У відповідь прелеґенд сказав, що СКВУ шанує засади кожної української установи, в тому й АБН. В межах своїх дій і потреб СКВУ вдержує контакти з представниками поневолених народів.

Причиною розламу в УККА М. Плав'юк уважає непошанування погляду інших. Прикладом єдности може служити СКВУ, де існує заразкова толерантність різних поглядів. Тільки взаємна пошана та компроміс може привернути єдність в УККА.

Відношення СКВУ до ген. П. Григоренка та інших дисидентів є наскрізь позитивне. На початках їхнього приїзду на Захід деякі з них не виявляли викристалізованої ідеї державности України, але сьогодні кожний з них стоїть на самостійницьких позиціях української нації.

Про допомогу українським політичним в'язням М. Плав'юк склазав, що її слід вести дуже обережно, щоб замість допомоги не нанести шкоди в'язням. Суспільна опіка при СКВУ систематично координує допомогові акції і ця справа є на добрій дорозі.

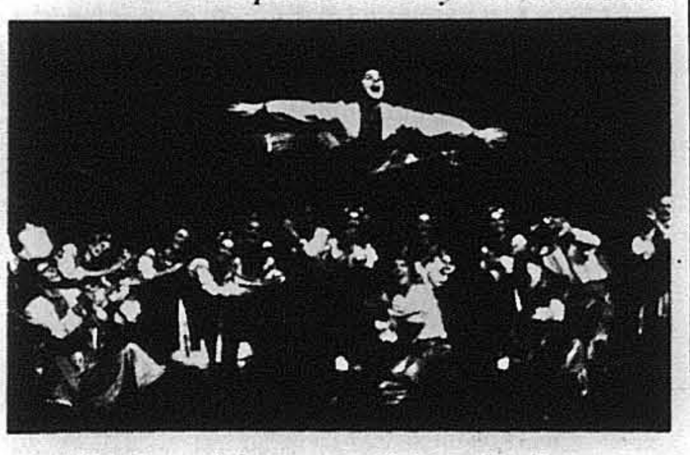
Заключною молитвою о. Олександер Биковець закрив програму зустрічі.

При каві й солодкому, що його приготовила Рома Дигдало при співпраці й допомозі дружин членів управи Відділу УККА, присутні ще довго розмовляли, вимінюючись враженнями з прослуханої доповіді. В загальному всі підкреслювали глибокі думки доповідача, його спокійний тон навіть тоді, коли мова йшла про наші контроверсії та труднощі. Високий рівень доповіді, насиченої переконливими фактами й арґументами, вказував на всебічне знання справи прелеґента.

В неділю, 31-го травня, після Служби Божої, Микола Плав'юк взяв участь у святковому відзначенні 100-річчя „Рідної Школи" та 30-річчя українознавчих шкіл у Детройті. В часі програми він склав привіт від Президії СКВУ для поверх 500 учасників, підкреслив 30-річний вклад праці голови місцевого т-ва „Рідна Школа" інж. Данила Березовського, побажав успіху в праці учителям обидвох українознавчих шкіл, які віддано працюють над вихованням молоді й збереженням її для українського народу.

Вступайте в члени УНСоюзу!

УФАТ виступить на Українському Фестивалі

Український Фестивальний Ансамбль Танцю.

Український Фестивальний Ансамбль Танцю популярно відомий як УФАТ, був заснований в вересні 1978 року з метою стати першим професійним українським ансамблем танцю в вільному світі.

У склад ансамблю входять понад 70 танцюристів і музикантів з Америки і Канади. Майже всі танцюристи ансамблю—це випускники професійних шкіл таких як: Роял Вінніпеґ Балет, Школа Роберта Джофрі, Лоіс Сміт, Йорк університет, Школа ім. Павла Вірського. Мистецький керівник і хореограф амсамблю УФАТ Микола Жуковин, який був солістом ансамблю П.Вірського, Буковинського ансамблю пісні і танцю, ансамблю танця „Верховина", балетмейстером національного ансамблю танця „Ровесник" і хореографом національного ансамблю „Жайворонок".

Під строгим і вимогливим керівництвом М.Жуковина, танцюристи ансамблю при великій посвяті до мистецтва, загартовують свої м'язи і індивідуальну витривалість в клясичних та народно-характерних танцях. Тільки при самовідданій праці, яку вкладають М.Жуковин і танцюристи ансамблю до спільного діла ансамбль може вирости до першого професійного українського ансамблю у вільному світі.

За короткий час свого існування ансамбль УФАТ виступив з дуже успішними концертами в найкращих професійних театрах Америки і Канади: в Детройті, Чікаґо, Сирокюзах, Рочестері, Гамілтоні та Сейнт Кетеринсі.

У квітні цього року в торонтонському театрі Раєрсон ансамбль виступив з доповненою програмою, яка полонила понад 1,800 глядачів, які з великим захопленням і насолодою дивилися на різнобарвну, кольоритну програму хореографічного калейдоскопу.

Взагалі, на всіх 15-ти концертах, на яких ансамбль виступив, емоційна атмосфера глядачів після концерту була настільки захоплююча і своєрідна, що публіка з великим духовним піднесенням поверталась додому і розповідала про свої враження, які пролунали по всій Канаді і Америці.

Український Фестивальний Ансамбль Танцю 10-го травня ц.р. завершив своє весняне турне в Кіченер, Ватерло і Лондон, Онтаріо. Зараз ансамбль готується до виступу на Українському Фестивалі в Ґарден Стейт, Арт Центрі, який відбудеться 13-го червня цього року.

Це буде перша велика нагода для широкої американської і української публіки побачити цей унікальний в Північній Америці танцювальний ансамбль.

Віктор Степовий

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН іменував Артура В. Гаммела новим амбасадором у Китаї. Новойменований амбасадор народився в Китаї, якийсь час там перебував тому й познайомлений з цією країною та знає китайську мову. Його батьки були місіонерами, а він після студій викладав англійську мову й літературу в університеті в Пекіні, де його застав вибух війни між Японією і ЗСА 1944 року, коли його арештували японці й запроторили в тюрму. З тюрми він після короткого часу втік і пристав до китайських партизанів. Більшість його товаришів зброї в партизанському загоні пішли з комуністами. Після повороту до ЗСА він став на дипломатичну службу в Державному департаменті. Тепер він є амбасадором в Пакістані, де з успіхом виконував своє завдання. Після його призначення і ще перед офіційним повідомленням про це міністерство закордонних справ КНР видало комунікат „ми висловлюємо згоду на номінацію Артура Гаммела новим амбасадором ЗСА до Китаю"

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого БРАТА

сл. п.

ПЕТРА БАКОВИЧА

СОТНИКА УКРАЇНСЬКИХ АРМІЙ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

у вівторок, дня 16-го червня 1981 р., о год. 8:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку і в Фінікс, Арізона

Друзів і Знайомих просимо помолитись за спокій Його душі.

брат — ЯРОСЛАВ з родиною

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАТЕРІ і СЕСТРИ

бл. п.

ВОЛОДИМИРИ з ҐАРДЕЦЬКИХ ЦЕНКО

що померла дня 11-го червня 1980 року у Філядельфії, Па.,
відбудуться слідуючі

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в неділю, дня 14 червня ц. р., о год. 12-ій дня, в церкві Христа Царя, у церкві Св. Софії в Римі та у церкві Св. Покрови в Торонті, Канада.

Прохаємо всіх Рідних, Знайомих і Приятелів помолитися разом з нами за Її праведну душу.

Горем прибиті:
муж — МИКОЛА
син — ОЛЕКСІЙ зі синовою МАРТОЮ
брат — ОЛЕКСІЙ ҐАРДЕЦЬКИЙ з дружиною ЕВГЕНІЄЮ
сестра — ІРЕНА КУШМЕЛИН з мужем ВАСИЛЕМ і дочками ДАРІЄЮ і ХРИСТИНОЮ

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ, СЕСТРИ і ТЕТИ

бл. п.

ПАРАСКЕВІЇ ПРОКОПИШИН

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

у вівторок, 23-го червня 1981 року, о год. 7:30 рано

у слідуючих церквах:

Собор св. Володимира й Ольги, Чікаґо, Ілл.;
Катедра св. Йосафата, Торонто, Канада;
Церква св. Юра, Ню Йорк, Н. Й.;
Церква св. Михаїла, Йонкерс, Н. Й.

Про молитви за спокій душі Покійної просять:
муж — ОСИП
брат — д-р ОСИП БОЙКО
Ближча і дальша Родина в Канаді і ЗСА

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА, БРАТА і ШВАҐРА

бл. п.

ОМЕЛЯНА ЯЦЕНКОВА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

в суботу, 20 червня 1981 р., о год. 7:30 ранку в церкві свв. Володимира і Ольги в Чікаґо, Ілл. і о год. 8-ій в церкві свв. Володимира і Ольги в Вінніпеґу, Ман., Канада.

Про молитви за душу Покійного просять:
дружина — АННА
син — БОРИС з дружиною АЛЕКСАНДРОЮ
дочка — ТАТИЯНА
брат — РОМАН
сестра — МАРІЯ з чоловіком ІВАНОМ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас 4-го березня 1981 року, заосмотрена Найсвятішими Тайнами
наша Найдорожча
СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ТЕОДОЗІЯ з ЛИСЯКІВ ПАВЛИК

Цією дорогою складаємо нашу щиру подяку Впр. о. крилошанинові Томі Барилякові, пароховi церкви св. о. Миколая за відправлення Парастасу і чудову проповідь, яку виголосив біля домовини Покійної.

Дякуємо також Сестрам Василіянкам Бернарді і Христофорі, що прибули і своїми словами потішили нас у нашому горю.

Щиру подяку складаємо церковному хорові церкви св. о. Миколая під проводом мґр. Р. Книша за прекрасне відспівання Парастасу, і всім Рідним, Приятелям і Знайомим, які своєю присутністю помогли у нашому горю.

Особливо щира подяка нашим Краянам з Угнова, які так численно з'їхалися, щоб віддати останню прислугу Покійній і зложили пожертви на Служби Божі.

Марія і Микола Петришин зложили пожертви на квіти і Службу Божу від себе, як рівнож від Товариства „Угнівщина". На церкву в Люрді зложили: Іванна Савицька, д-р Лев Дорожинський, Марія Погоре і Дозя Козловська. На Гарвард: мґр. Володимир і Марія Петришин. Марія Дорожинська зложила пожертву на Український Музей і на журнал „Наше життя".

Усім Жертводавцям і Тим, які листовно і телефонічно зложили співчуття, складаємо щире „Спасибіг".

Похоронному заведенню П-ву Насевичам дякуємо за сумлінне переведення похорону.

Сестра — СОФІЯ ДОРОЖИНСЬКА-ТЕСЛЮК
Сестрінка — НАТАЛІЯ МАЦЬКІВ з родиною

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. протопресвітер Іван Ткачук відслужить Заупокійну Святу Літургію, в суботу, 20-го червня 1981 року, о годині 10-ій ранку, в УПЦеркві Всіх Святих в Ню Йорку, Н. Й., за Блаженної Пам'яті:

КОНСТАНТИНА БАЧИНСЬКОГО
проф. ГРИГОРІЯ ҐОЛЕМБІОВСЬКОГО
БОГДАНА ДМИТРАКА
МАРҐАРЕТУ ЄЗЄРСЬКУ
ДАНИЛА КАЧУНА
МИКОЛУ КОХАНА
ІРИНУ з ПІСЕЦЬКИХ МАТУШЕВСЬКУ
мґр-а ОЛЕКСАНДРА НАГОРНЯКА
ПЕТРА ПРОЦЯ
АННУ ДМИТЕРКО-РАТИЧ
АНТОНА СЛОБОДЯНА
д-ра МИХАЙЛА СТЕФАНОВА
СТЕПАНА СТЕФАНЮКА
ІРИНУ ХАРХАЛІС

Всіх ВП. Членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Де б Ви не були, помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна пам'ять Померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 11-го червня 1981 р., по короткій недузі відійшов у Вічність, на 69-му році життя,
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, КУЗЕН і ШВАҐЕР

бл. п.

Д-р СВЯТОСЛАВ ЗЯТИК

нар. 30-го травня 1912 року у Святім, Україна.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 12-го червня 1981 р., о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Литвина, 1600 Stuyvesant Avenue в Юнійон, Н. Дж.

ПОХОРОН в суботу, 13-го червня 1981 р., о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., відтак на цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ГІЛЬДАНА зі сином ІВАНОМ і родиною
кузени:
СЛАВА КРАВЧУК
ІВАНКА БІЛИК
БОГДАН СІРИЙ
РОМАН ЛАПИЧАК — з родинами
шваґер — ЕҐОН НОЛЬ з родиною
Ближча й дальша Родина в Україні й Америці

З глибоким смутком повідомляємо усіх, що в дні 11-го червня 1981 року, залишив нас, програвши боротьбу з жорстокою недугою,

наш Найдорожчий

Д-р МИКОЛА КУЗЬМОВИЧ

лікар, любитель мистецтва, член 10-го Куреня УПС „Чорноморці",
народжений 9-го серпня 1914 року.

ОЛЬГА — дружина
ХРИСТЯ з ЮРІЄМ САВИЦЬКІ
І ЮРКО з МАРТОЮ — діти
КОЛЯ і НАДЯ САВИЦЬКІ — внуки

Старенька Мама і Сестри з родинами в Україні
Ближча і дальша Родина розсіяна по світі

ПАНАХИДА в неділю, 14-го червня 1981 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Chapey, 1225 Montauk Highway, West Islip, N.Y.

ПОХОРОН в понеділок, 15-го червня 1981 року з церкви св. Родини у Вест Айспіп, 471 Montauk Highway, о год. 10-ій ранку, а опісля на цвинтар св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Згідно з Волею Покійного, родина просить здержатись від усіх жалібних промов.

Замість квітів, проситься складати пожертви на Пресовий Фонд „Юнака", або на Бібліотеку Інституту Українських Студій в Гарварді.

Важливе...

(*Продовження зі стор. 2*)

га була заініційована кн. Василем Костянтином Костянтиновичем Острозьким. Він призначив і дав потрібні гроші на організацію „Триязичного ліцею" — Академії, заснував при ній друкарню і зібрав учених для перекладу Біблії на церковнослов'янську мову. Друкар Іван Федоров-Федорович за заплату виконав лише друкарську сторінку справи. Правда, його талант був небуденний, але він не міг його виявити в тодішній культурно - відсталій Москві, але лише в культурній Україні, спочатку у Львові, а потім в Острозі.

Про добре видання пишуть коротко, бо добрим воно є самим у собі.

З УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ І БІБЛІОТЕКИ В СТЕМФОРДІ

Не часто розписуємось про Український Музей і Бібліотеку в Стемфорді, бо назагал українці в Америці і поза Америкою знають про ці дві українські найстарші на цьому терені інституції.

Ще перед Другою світовою війною, як тільки св. п. Кир Константин Богачевський заснував у 1935 році Музей і Бібліотеку, про цю важливу подію у житті наших поселенців в Америці писала вся преса в Західній Україні. І тепер в Україні знають, що тут існують такі дві інституції з прецінними скарбами української культури. Велику заслугу в тому, що ці інституції постали, мав не тільки св. п. Митрополит К. Богачевський, але також його наслідники вже, як окремі єпископи Стемфордської епархії. Особливу ж увагу присвячує цим інституціям Владика Кир Василь, який вирішив передати імпозантну будівлю, що служила досі за палату єпископів, на музей, сам замешкав у скромній хаті поблизу палати. Крім владик, велику заслугу у розвої Музею і Бібліотеки мали деякі отці, які допомагали своєму владиці в організації та придбанням експонатів чи бібліотеки. Перший директор Музею о. Лев Чапельський, який співпрацював з директором Національного Музею д-ром Іларіоном Свєнціцьким, спеціяльно їздив до Галичини, щоб придбати для Музею рідкісні експонати. Деякі отці-книголюби подарували до бібліотеки дуже рідкісні і цінні книги, які нині незаступимі.

Багато цінних видань придбано вже за останні роки, чи то через закупи (як, наприклад, майже всі знані видання творів Шевченка і про Шевченка, включно з першим оригінальним виданням „Кобзаря" з 1840 р.), чи завдяки дарам отців, видавництв, чи окремих добродіїв.

За звітний час Музей відвідало понад 300 осіб, а в тому деякі прогулянки, як, наприклад, молоді з Бриджпорту, Сентралії, Па., Організація Жінок із місцевостей Гартфорду, Ню Гейвен, Терривілл та Ансонії. Окремі відвідувачі, крім з Америки і Канади, були з Лондону, Англія, Австралії, Риму, Арґентини і Бразилії.

Ми завжди дораджували прогулянки української молоді, дораджуємо і тепер нашим виховникам скористати із цього засобу утвердження релігійної і національної свідомости. В молодих, які оглядають скарби української культури, збуджується гордість, що вони належать до народу, що має вже тисячолітню християнську культуру.

Збірки Музею збагатились передусім цілим Лемківським Музеєм, який ще минулого серпня передала Головна Управа Оборони Лемківщини до Музею в Стемфорді для збереження грядучим поколінням цієї унікальної культури нашого страдального племени лемків. Збірку передали голова Організації Оборони Лемківщини д-р Гвозда та опікун Музею Лемківщини мґр Микола Дупляк. Для збірок Лемківського Музею буде приділена окрема кімната. Око не може налюбуватися тими прекрасними оригінальними експонатами народної лемківської ноші. Деякі експонати і загалом наш Музей були використані Славком Новицьким для фільму про українське культурне життя в Америці і Канаді.

З експонатів, які ми одержали до нашого Музею чи архіву, крім згаданого Лемківського Музею, треба ще згадати цінну колекцію українських значків та грошей, які переслав Михайло Каній із Сиракюз. Інж. Нестор Пінковський подарував копію львівського шематизму з 1832, а Венгринович із Спрінґ Валлей передав портрети Т. Шевченка й І. Франка.

До Бібліотеки постійно надходять всі видання Блаженнішого з Риму та видання Записок ЧСВВ. Ільницька пересилає нам нові видання „Сучасности", як також одержуємо видання „Смолоскипу".

Звертаємось, як і раніше, до наших видавців, щоб пересилали бодай по одному примірникові своїх видань. Не за всі можемо платити, бо наші фінанси залежать від щедрих жертводавців, а таких щедрих не так то багато.

Перед Різдвом ми надрукували одну нову картку з картини нашої власности, а саме — „Йордан" І. Кучмака. З нагоди переслання нашим добродіям різдвяних карток, ми одержали від деяких направду щедрі жертви, за які ось тут щиро дякуємо. Прислали: 150 дол Сабіна Туранська; по $100 дол.: парафія в Озон Парку (о. крил. Л. Мудрий); дир. Ярослав Пастушенко („Арка"); по 50 дол.: о. крил. Л. Мудрий (особистий дар); д-р Ірина Гребеняк; адв. Степан Ярема, подружжя Марта і Василь Андріюки; 35 дол.. о. митрат В. Середович; по 23 дол. Віра Мацелюх, о. В. Осташ, д-р Роман Смик, о. митрат М. Харина, д-р Юліян Політило, д-р З. Кунцьо, д-р Ігор Ґалярник, д-р Р. Филипович, Ванда Урбан, о. М. Ревтюк, д-р Ярослав Рожанковський; по20 дол.: Катерина Мацелюх, д-р Дмитро Яросевич, д-р Оксана Фільварків, д-р В. Семків, д-р Лев Мурський, мґр Ольга Кекіш, о. д-р В. Ґавліч, ЧСВВ, інж. Юліян Ястремський, д-р Р. Осінчук, д-р І. Куцан, д-р В. Палідвор; по 15 дол. : о. Х. Войтина, ЧССВ, д-р В. Калинович, д-р А. Мацюрак, Волтер Ужвак, д-р М. Зарицький, д-р М. Ґулей, д-р К. Рогозинський, д-р В. Онуферко, о. Е. Шараневич, д-р В. Федорців. Інші зложили по 10 дол. і менші датки. Всім щире спасибі.

Д-р Василь Ленцик,
директор Українського Музею і Бібліотеки в Стемфорді

Український Фестиваль у Лос Анджелесі

Лос Анджелес, Каліфорнія. (Святополк Шумський). — З ініціятиви власника оселі „Алпайн Вілледж" та при співпраці керівників української радіопрограми „Пісня України" у неділю, 21-го червня ц.р. по полудні, тут у цій німецькій оселі, розташованій при Гарбор Фрівей, в Торрансе, влаштовують Український День під назвою Український Літній Фестиваль.

У програмі фестивалю візьмуть участь такі мистецькі одиниці: українська оркестра „Ясени" під керівництвом Юхима Горина, танцювальна група „Український Дух", очолена Надією Прокопій, королева краси українського Сан Дієго Уляна Олексишин у танцювальному сольовиступі та в сольоспівах — К.Задорожна та П.Марцінів. Майстром церемонії буде знаний співак Анатоль Валюх, який також виконуватиме в супроводі оркестри „Ясени" українські сучасні пісні.

Це вперше у Лос Анджелесі цей фестиваль буде призначений для неукраїнських гостей, тому було б вказано усім членам української громади Лос Анджелесу взяти численну участь, щоб краще зарепрезентувати українську спільноту і краще передати українське мистецтво та українську культуру.

ЕКСПЕРТИ НАРКОТИКІВ у Вашінґтоні побоюються, що ЗСА стане головним ринком для цьогорічного просто казкового урожаю опійного маку, вірніше для продукта цього маку — героїни, з „Золотого трикутника": Бурми, Ляосу і Таїлянду. Обсяг опіюму правдоподібно сягатиме від 500 до 600 тонн, що є втричі більше, ніж мізерний збір опійного маку в році 1979 і 1980-му, коли урожай потерпів від сильної посухи. Европа звичайно дістане також певну частину цього збору, але не дуже значну, бо европейський ринок вже пересичений по вінця з багатого урожаю маку в роках 1979 і 1980 з країн „Золотого півмісяця" — Афганістану, Ірану і Пакістану.

За привернення...

(*Продовження зі стор. 2*)

добровільно! Ні одна з українських централь не є „урядом", ані не є українська спільнота „державою в державі!", тому й не слід застосовувати вимог „державних діячів", ані не можна трактувати „адміністрацію" Централі подібно до адміністрації у Вашінґтоні! Тому й принципи демократії, застосовані в нормально функціюнуючій державі, не можна застосовувати в випадку нашої громадської Централі, яка складається із різних автономно діючих членських організацій!

У Централі УККА слід застосовувати не принципи числової більшости, а принципи федерації чи навіть конфедерації! Тому треба було б знайти таку структуральну систему, в якій ніхто не може своїми голосами нікого іншого переголосовувати! Бож у випадку різних ідейно-політичних чи ідейно-програмових позицій, не можна застосовувати числової більшости! Така більшість в того роду організації організацій, якою є УККА, мусить доводити до розбиття. Тому треба застановитися серйозно над реорганізацією цілої системи Українського Конґресового Комітету Америки, в якому могли б співпрацювати в усіх загально-громадських справах представники організацій і товариств, які визнавали б різні ідеологічні, релігійні, станово-професійні, діяльностево-програмові і т.п. заложення! Тільки така зрізничкована єдність дасть змогу оминати того роду зудари, які були на IX чи XIII Конґресах Українців Америки.

Можливо, структура Комітету Українців Канади могла би послужити зразком для такої реорганізації структури УККА! Діячі доброї волі з усіх середовищ повинні б застановитися над такою можливістю і негайно приступити до серйозних розмов над привернениям зрізничкованої єдности в системі УККА! Апелював я на сторінках „Свободи" до розмов у справі XIII Конґресу Українців Америки вкінці серпня 1980 року. Той апель залишився без відгуку... А хто-зна чи серйозні й тривалі, повторні розмови не могли були довести до успішного полагодження цих справ, які стали причиною розбиття на самому Конґресі... Те саме тепер! Не слід оминати один одного, щоб не дай Господи,не обмінятися кількома словами... Навпаки, треба відбувати особисті зустрічі, треба розмовляти на теми, що порізнили громаду, треба шукати взаємного вирозуміння...

І, найважливіше, треба негайно заініціювати зустріч діячів, яким доля Українського Конґресового Комітету Америки, чи, як хочете,організації під новою назвою,яка, однак, об'єднувала б усіх, яка репрезентувала б усіх назовні, і в якій могли б діяти спільно представники всіх організацій у ділянках спільного заінтересування, без екстремістичних взаємнообвинувачень, — для обговорення цієї справи! Зустрічатися треба не тільки формалістично! Недомаганням обидвох поконґресових зустрічей було те, що вони були чисто формалістичні, тобто одна група стояла проти другої групи, а не окремі діячі висловлювали спокійно свої думки без того, щоб боятися „за ловлення за язик..."

Спішу висловити свою думку тому, що незабаром мають відбутися наради, які можуть справу розколу поглибити, а не наблизити її до полагодження! Уже в суботу, 13-го червня ц.р., має засідати не всіми визнавана за вибрану Крайова Рада УККА, постанови якої можуть причинитися до дальшого поглиблення розколу. Тиждень пізніше, тобто в суботу, 20-го червня мають відбутися широкі наради Комітету за Правопорядок в УККА, які можуть також у свій спосіб, „долити оливи до вогню..." На мою скромну думку, варто було б керівним діячам обидвох сторін глибоко. застановитися, що і як робити, бо тепер прийняті рішення можуть мати далекойдучі наслідки на довший час.

Слід вичерпати всі можливості перед прийняттям драстичних рішень! Розмови, зустрічі, неформальні переговори можуть справі допомогти! Самий формалізм, саме покликування на статутові параграфи, саме покликування на взаємообвинувачення і т.п. до згоди не доведуть. А українська громада в Америці, як і поза Америкою, бажає згоди, співпраці, єдности в дії!

Що, практично, треба було б зробити, щоб упорядкувати справи? Поперше, всі діячі повинні усвідомити собі те, що вони та їхні товариства бажають співпрацювати на базі взаємопошани в громадській Централі. Якщо так, негайно заініціювати прелімінарні розмови внутрі свого бльоку та з „противною" стороною. Розмовляти не у формі переговорів „з противником", а шукати моментів спільного заінтересування. Подруге, слід негайно знайти модус вівенді у справі тимчасового керівництва в УККА та спільно працювати над розглядом такої нової організаційної системи, яка могла б задовольнити всіх! Знайшовши її, виготовити ці принципи на письмі, тобто у формі нового статуту зреорганізованої суспільно-громадської Централі. А, зробивши це, вже переборемо всі труднощі для відбуття реорганізаційного Конґресу Українців Америки.

Варто потрудитися, щоб раз назавжди усунути можливість боротьби за домінацію УККА якимнебудь одним середовищем із незначними своїми сателітами. Добра воля — переможе всі перешкоди!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ГУМЕННИЙ, член УНС Відд.114 св. Володимира в Чікаго, Ілл., помер 3-го лютого 1981 р. на 55-му році життя.Нар. 1926 р. в Україні; членом УНС став у 1957 р. Залишив у смутку кузинку Лену Флоріо.Похорон відбувся на цвинтарі Говмвуд Ґарденс, Говмвуд, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять
Ольга Бережан, секр.

ІВАН РОВЕНЧУК, член УНС Відд. 175 св. Миколая в Детройті, Міч.,помер 15-го березня 1981 р. на 61-му р. життя. Нар. 1919 р. в селі Слобода, Україна; членом УНС став у 1957 р.Залишив у смутку дружину Марію, доньку Катерину, брата Юрія та родину в Україні. Похорон відбувся 18-го березня 1981 р. на цвинтарі Голі Сепалчер, Савтфілд, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Я. Базюк, секр.

ПАВЛО ПИРІГ, член УНС, Відд. 155 Запорозька Січ в Перт Амбой, Н. Дж., помер 4-го квітня 1981 р. на88-му році життя. Нар. 1891 р. в Україні; членом УНС став у 1917 р. Залишив у смутку дітей: Ольгу, Гелену і Володимира. Похорон відбувся 7-го квітня на укр. кат. цвинтарі у Вудбрідж, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Меланія Льоренс, секр.

ЛЕВ (КАЧОРОВСЬКИЙ), ЛАДАН, член УНС Відд. 334 ім. І. Франка у Пармі, Огайо, помер 2-го квітня 1981 р. на 62-му р. життя. Нар.1918 р.в ЗСА; членом УНС став у 1937 р. Залишив у смутку дружину, Маргарету, 3 дітей, 8 внуків, маму Павлину і брата Віктора. Похорон відбувся 6-го квітня 1981 р. на цвинтарі Сансет Меморіял Парк в Н. Олмстед, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Стефанія Боганек, секр.

АННА СОЛЕЦЬКА, членка УНС Відд. 277, померла 3-го березня 1981 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. в Зах. Україні; членкою УНС стала у 1938 р. Залишила у смутку родину. Похорон відбувся 6-го березня 1981 р. на цвинтарі св.І. Хрестителя в Ґлестонбері, Конн.

Вічна Її Пам'ять!
Семен Кравець, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 19-го ЧЕРВНЯ 1981 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд., о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Ю. Баранюк, фін. секр., В. Левицький, кас.